Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

Haftalık Siyasi Gazete ● Sahibi: Hikmet Kıvılcımlı ● Yıl: 1 — Sayı: 2 ● 15 Aralık 1970 Salı ● Fiyatı: 100 Kuruş

BAŞ YAZI

Adam kandırmak istemiyoruz

Bu konuda daha pek çok konuşacağız.

Tartışma için Tartışma Olmaz:

Sosyalistler arası yığınla tartışma problemleri var. Bu tartışmalarda falan veya filân kişiyi, yahut feşmekân kalabalığı, her ne pahasına olursa olsun «kandırıp» kendi yanımıza çekmek Sosyalistin harcı değildir.

Elbet birbirimizin karşılıklı tezleri varsa, onları açık, duru ve kesin biçimleri ile ortaya koyacağız. Bütün o eleştiri, özeleştiri, tartışma çabalarımız hiç bir zaman eleştiri için eleştiri, tartışma için tartışma olmayacaktır.

Düşünce: Davranışı tökezletmemek için yolu aydınlatmak demektir. Eğer her hangi bir düşünce, yolu aydınlatacak yerde gözümüze sıkılan bir projektör gibi bize atacağımız her adımı şaşırtıyorsa, o düşünce istediği denli «Parlak» olsun, iş yapmak isteyenleri kandıramaz, ayartamaz, tökezletemez, sapıttıramaz.

Burjuva Aydını Bireyci Karyerist Olur:

Hiç unutmayalım. Sosyalizmimiz: (Antika + Modern) Toplum soysuzlaşmalarının yıkıntıları ortasında, büyük çalışkan yığınlarımızdan kopuk bir Aydınlar hamamında ses yarışına çevrilmek isteniyor. Soyut kavramlarla maç tâlimi olmaktan kurtulamıyor.

Aydın kimdir? Hepimiz oradan, Aydın saflardan geldik. Ama ardımızdaki köprüleri atarak. Yoksa, sayımız sürümüze bereket istediğince kabarık olsun, Kalitece Aydın: Burjuva toplumu egemen kaldıkça, iliklerine dek BİREYCİ Burjuva Aydını'dır. Burjuvazinin Aydına yüzlerce yıldan beri «Düşünce», «Doğru», «Ülkü» diye bütün yutturdukları: eğer «düşünce» ise, «Derebeyi veya Burjuva düşüncesi» dir. Doğru ise: Egemen sınıflar için doğru'dur. Ülkü ise: İşveren Sınıfının ülküsü'dür.

Yüzlerce yıllık Tarihin, onlarca yıllık ömürün aydın kafalara doldurup taşırttığı moloz ve karyerist (külâh kapıcı) düşünceler ve saloz davranışlar, Burjuva aydınlarının bir vuruşta beyinleri içinden çıkarıp atabilecekleri yük değildir.

Arınma Ateşinde Temizlenmeli:

Bunun için her Aydın'ın çok sıkı bir Örgüt okulu'nun (Frenk'lerin «purgataire» dedikleri) arınma ateşinden geçmesi gerekir.

Ömür boyu Arınma ateşinden geçe geçe alçak gönüllü, gerçekçi ve yiğit uzun Çıraklık cihadını (kutsal savaşını) göze almayanlar, yalnız kendilerini aldatmış olabilirler. Kimseyi kandıramazlar. Daha doğrusu, yalnız kendileri gibileri kandırıp, hep birden batağın içine gömülmekten başka uzun vâdeli sonuç alamazlar.

Aydın kişi için Arınma Ateşi: çetin sabır, bilimcil sistem ve gözü kara kahramanlık isteyen iki alanda yatar:

1 — Yığının içinde ve Yığınla birlikte Savaşmak.

2 — Örgütün içinde ve Örgütlü olarak Savaşmak.

İşçi Sınıfı ve Proletarya Partisi:

Yığın deyince, BAŞTA: Modern İşçi Sınıfı gelir. Burada ikirciliği olan Aydın, hiç «Sosyalizme» zahmet etmesin. Eğer, kurulu bir Burjuva ajanı değilse, açıklar livası bir avantüryedir.

Örgüt deyince, gene BAŞTA: Bilimsel Sosyalizmce yüzyıldan beri işlene gelen, Siyasi İktidar Savaşı yapacak Proletarya Partisi gelir. Bunda en ufak ikirciliği bulunan Aydın, hiç «Sosyalizm» şerefine kadeh kaldırmasın. O eğer doldurulmuş bir İşveren plâğı değilse, temiz sesi parazitleştiren acayip kertenkele çalgısıdır.

Sosyalizme Çırak Olamayan «Üstâd» lar:

En basit saç sakal traşı bile, yıllarca emek vermiş tutkun berber çıraklığından geçmeği gerektirir de, Devrimcilik çıraklığı gerektirmez mi? Aydın, anasının (Burjuva toplumunun) karnından Sosyalizme çıkar çıkmaz nasıl Devrim ustası olur? Kesilir? En ufak İşçi Sınıfı ve Proletarya Partisi çıraklığına «tenezzül» etmeksizin, sahneye fırlar fırlamaz Sosyalizm Üstâdı geçinmek ne anlama gelir? Bugün Türkiye'nin en büyük Aydın Kolerası, bu su yüzü görmemiş Balık Adamlık illetidir... Yalnız bugün mü? Nicedir öyle.

(Devamı 8. sayfada)

Nixon şaşırdı

Uluslararası Finans - Kapıtalin bir numaralı adamı Nixon, televizyonda yaptığı konuşmasında; Amerikan uçaklarının Kuzey Vietnam üzerinde keşif uçuşu yapmaya devam edeceğini ve gerekli görülen anlarda Kuzey Vietnam'ı bombalayacaklarını söylemiştir.

Nixon ayrıca; Amerika'nın Çin Halk Cumhuriyetini enin de sonunda tanımak zorunda kalacağını; Çin'le yakın ilişkiler kurmaya mecbur olduklarını da itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Ekonomik kriz; politik kriz yarattı...

BATUR'un Muhtırası

Ekonomik krizin geniş halk yığınları üzerinde yarattığı hoşnutsuzluk; A. P. iktidarını bir süredir tedirgin ediyordu. Ekonomik krizi önleme imkânlarından kat'i şekilde yoksun olan A. P. iktidarı ve Demirel hükümeti, tek çıkar yol olarak politik baskı ve zulüme başvurmayı öngördü. Bu baskı ve zulmü de; İşçi Sınıfımızı ve Emekçi Halkımızı uyandırmak ve bilinçlendirmek için gayret gösteren Devrimci saflara yöneltti. Fakat gelişen olaylar; A. P. iktidarına ve onun efendisi Amerikan Emperyalizmine, baskı ve zulüm metodunun çıkar yol olmadığını gösterecektir.

Hava Kuvvetleri Kumandanı Muhsin Batur'un, Cumhurbaşkanı Sunay'a verdiği son muhtırayı da bu açıdan değerlendirmek gerekir. Kara ve Deniz Kuvvetleri kumandanlarının da tasvibi alınarak hazırlandığı anlaşılan Muhtıranın amacı; Ekonomik ve Politik krizi önleyici tedbirlerin alınması için Sunay'ın A. P. iktidarı ve Demirel hükümeti üzerinde nüfuzunu kullanmasını sağlamaktır. Ve anlaşıldığına göre suç her zaman olduğu gibi gene aşırı sol'un ve aşırı sağ'ın üzerine yüklenemeyecek; yaptıkları taşkınlıklar Halkımıza sebep olarak gösterilemeyecektir. (?)

Muhsin Batur'un, Sunay'a muhtıra verişi; muhakkak iyi niyetle ve memleket sevgisinin etkisiyle yapılmış bir davranıştır. Fakat iyi niyetler; Ekonomik ve sosyal yapımızdaki çöküntüyü durdurmak için çare değildir. Artık asker, sivil bütün Yurtsever aydınlarımız; olayların derinliğindeki temel nedenlere eğilmek zamanının gelmiş olduğunu anlamalıdırlar.

Aslantaş öldürtüldü

SUÇLU; AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE YERLİ ORTAĞI FİNANS - KAPİTALDİR..

5 Aralık gecesi, bir grup saldırgan tarafından, Çapa Yüksek Öğretmen Okulunda, devrimci gencimiz Hüseyin Aslantaş öldürtüldü. 11 Aralık Cuma günü de devrimci gençlik ve emekçi halkımızın dayanışması ile omuzlar üzerinde, memleketi Sivas'a gönderildi.

Hüseyin Aslantaş, devrimcilerin ne ilk, ne de son şehididir. Vurulan devrimci gençlerin ve işçilerin kanlarının hesabı bir gün sorulacaktır elbet.

«Devrimciler ölür; Devrimler sürer!»

Devrimci Gençler Hüseyin Aslautaş'ın cenazesi başında, arkadaşlarına son görevlerini yapıyorlar.

Faşist FRANKO zor durumda

İspanya'nın Barselona şehrinde Faşist Franco yönetimine karşı İspanyol devrimci gençlerinin ve emekçi halkının gösterileri şiddetlenmiştir.

«BASK» milliyetçilerinin ölümle cezalandırılması teşebbüsüne karşı halk; «Katil Franco», «Ölüm cezasına hayır», «Özgürlük» diye bağırmıştır.

Bunun yanı sıra Faşist Franco yönetimine karşı, İtalyan Liman İşçileri Sendikası, Cumartesi gününden itibaren, bir hafta süre ile İspanyol gemilerini boşaltmamakta kararlı olduklarını açıklamışlardır.

Bütün dünyada; Emperyalist ve Faşist sömürü ve zulüm düzenlerinin dayandıkları temeller çatırdamağa başlamıştır.

Kerim Soyka öldü

En eski sosyalistlerimizden İzmir'li Modelci Kerim Soyka'yı kaybettik. Ailesine, arkadaşlarına ve bütün sosyalistlere başsağlığı dileriz

Hikmet Kıvılcımlı'nın, 11.12.1970 Cuma günü toprağa verilişi sırasında yaptığı konuşmayı gelecek sayımızda yayınlayacağız.

—SOSYALİST—

— II —

Solda Başsız Develik

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

Sosyal Determinizm:

Marksizmin başlıca gücü: Bilimde «Belirlenmezlik: En determinizm» adını alan «Anarşi» yi kaldırmış olmasıdır. Bilimcil Sosyalizm, her şeyden önce sosyal «Belirlenirlik: Determinizm yoludur. Her Doğa olayı gibi, her Toplum olayı da belirli Kanun'larla, yâni zincirleme nedenlerle yürür. Hiç bir şey, dıştan görünebildiği gibi: gelişigüzel, rastgele, keyfî, mutlak kişicil ve bireycil olamaz. Tesadüf nasıl Gerekli (zarurî) nin yüzeyi, yahut bir yüzü ise, tıpkı öyle, Kişi veya bir Ahbapçavuşlar olayı sayılan şey de, ancak Toplum veya bir Sınıf olayının yüzeyi, yahut bir yüzüdür.

Bu bakımdan Türkiye olaylarının Egemen çevrelerinde veya İktidar alanında rastlanılan Başsız Deve'lik niteliği bir kör tesadüf, yahut bir Demirel - Kişi hâdisesi olmaktan çok uzaktır. Onun gibi, Türkiye'nin Ezilen çevrelerinde veya «Devrimciler» alanında karşılaşılan olaylar da, gelişi güzel kaldıkça, ilkin Bilimcil Sosyalizm ötesi ne düşerler; ondan sonra, daha doğrusu o yüzden ve ondan önce de Türkiye'nin genel niteliği ile belirlendirilmiş bulunurlar.

Güdücü Sınıfların Başsızlığı:

Örneğin «Başsız Deve» lik yalnız Finans - Kapital ve Tefeci - Bezirgân katlarının niteliği midir? Öyle olsa, bunu Toplum dışı nedenlere bağlamak gerekirdi. Oysa oradaki Başsız - Develik, son kerteye dek Belirli = Determine nedenlere bağlıdır.

Türkiye'mizin 500 küsur Kasaba'sına çöreklenmiş Tefeci - Bezirgân sınıfı neden Başsız - Deve'dir? Çünkü, o Antika Sınıf kendi alınyazısını ve güdümünü kendi elinde tutamaz: Türkiye'nin Finans - Kapitalist zümresinin tekeline ısmarlamıştır. Bilimi, bilinci, iradesi Modern Kapitalizmin emrindedir. Kendi omuzları üstündeki başını kullanarak yaşayamaz. Kendisine yabancı olan Finans - Kapital zümresinin takma başı ile düşünüp davranır.

Egemen Türkiye Finans - Kapitali, 35 milyon insanı sağmal sürüye çevirebilecek güçü gösterdiği halde, niçin Başsız - Deve'dir? Şunun için ki, Türkiye'nin bir avuç Finans - Kapital zümresi de, kendi alınyazısını ve güdümünü kendi elinde tutamıyor: Uluslararası Finans - Kapital'in tekeline ısmarlamıştır. Bilimi, bilinci, iradesi Dünya Kapitalizminin emrindedir. Yerli Finans - Kapitalizmi, kendi Sermaye ve Politika ve Kültür varına dayanarak yaşayamaz. Yabancı Sermaye gibi yabancı Politika, yabancı Kültür'lerden aktarılmış bir takma baş ile düşünüp davranır.

Takma Kelle Geleneği:

Tefeci - Bezirgân Hacıağalar Sınıfı, Antika kellesini da ha Padişahlık kaldırılır kal

(Devamı 8. sayfada)

İşsizlik ve Pahalılığı Yaratan - Yurdumuzu Siyasi ve İktisadi Zulümleri Altında İnleten Amerikan Emperyalizmine ve Yerli Ortaklarına Karşı

GENEL DİRENİŞ

Neden ve Nasıl Yapılmalıdır?.

— II —

Orhan MÜSTECAPLI

Geçen sayımızda; Türkiye'nin genel bir tablosunu çizmiştik. Yurdumuzun Ekonomik ve Politik bir Krizin içine girdiğini, İşsizlik ve Pa-

(Devamı 5. sayfada)

DÜNYADA NELER OLUYOR

● Amerikan Emperyalizmi, İsrail finosunu korumak için, Ürdün Kralcığı Hüseyin'e 15 gündür silâh yağdırıyordu. Hüseyin, 48 saat önce: «Bu deney uzlaşmanın yararlı olmadığını gösterdi. Artık halk milislerinin silâhların muhafaza etmelerine göz yummıyacağım!» demişti. Ama CİA kışkırtmasıyla Orta Doğu'da çıkacak yangının, herkesten önce Haşimi Krallığını kül edeceğini çabuk anladı. 1967'den beri İsrail ile uzlaşma vâizi verirken, ansızın Maksimalist (aşırıcı) kesildi.

Tunus Başbakanı Bâhi Ladgam, Uzlaştırma Komitesi Başkanı seçildi. 27 Eylül'de Kahire anlaşmasıyla «Ateşkes» ildi. 13 Ekim günü Hüseyin ile Arafat, herkesin şaşkın bakışları önünde anlaşmayı imzaladılar. Bu Arafat için kolay zafer, hangi oyunun ilk haddidir?

Hüseyin Filistin'in Oto-determinasyon (kendi kaderini tâyin) hakkını, Yâser'in Filistin'e münhasır temsilci olmasını, Devlet idaresinde Filistin ve Ürdün uyruklularının eşit haklı olduklarını tanıdı. Kral Ordusunun bütün ayrıcalıkları, Direnç Güclerine de sağlanacak. Filistin komandolarına düşman olan her örgüt kalkacak. Başlarını getirene ödül adanan Georges Habaş ve Nayef Havatmeh de dahil. Genel Af yapılacak. Krallık «Filistin ihtilâlinin üssü» olacak.

Buna karşılık Hüseyin bir kaç karşılık elde etti: Silâh ve cephanesiyle birlikte Fedâyin üssü belirli bir coğrafya bölgesinde toplanacak. Fedâyin örgütlerinin sürekli merkezleri kapanacak, rejimi devirme girişimleri duracak. Yalnız Direnç Merkez Komitesi Krallıkta bürolar açmaya yetkili olacak.

El Fetih anlaşmadan hoşlanmadı. Filistin Kurtuluş Örgütü'nü diriltti. Yâser, hareketi emrine almak istiyor. Birleşmek istemeyenler, acınmaksızın bir yana atılacak, deniyor. Anlaşmanın başka gizli maddeleri yayınlanmıyor... Hüseyin'in Ordu'dan bunu sakladığı söyleniyor. Kralcık şimdilik: Bütün Filistin'i Fedâyin'in kurtarması ve Yahudi Devletinin ortadan kaldırılması için imza vermiş sayılıyor.

Bu durum, CİA'nın başka kartları deneyeceğini andırıyor. Netekim Suriye'de Sivillerle Askerleri kapıştırdı bile... Suriye sınırına düşen Kuzey Filistin'in çoğu Çete'lerin elinde. O bakımdan Ürdün bir Diyarşi (Çifte Devlet) olmaktadır. İki iktidar arasındaki 'denge' kuşkuludur. Kral mı, Gerillalar mı ağır basacak?

● «Buradan canlı çıkmayacağım. Polis - araştırmasının başarısı, benim ölüm fermanım olacak. Ya ölümüme, ya kalmama karar verin. Elinizdeyim ve teşekkür ederim size.»

Kanada'nın Quebec (Kebek) Hükümetinde «İşçi ve Göç Bakanı» olan P. Laporte 11 Ekim günü Kebek Hükümetine bunu yazdı. «Kebek Kurtuluş Cephesi» (KKC) nin 20 hücresinden biri kendisini rehin olarak kaçırmıştı. 17 Ekimde öldürüldü. Kendisi 49 yaşında bir Frankofon (Fransız sesli) Kanadalı idi: «Kebek'i ancak Kanada topluluğu içinde görüyorum» demişti. KKC eline düşmesi bundandı.

Kanada'nın Anglofon (Ingiliz sesli) Ontario'sunda iş taşarken, Kebek'te işsizlik yüzde 9'u buldu. Bourassa, «Yılda 100 bin kişiye iş bulacak» bir plânla, Amerikan Sirketlerinden 175.000 dolar yatırım hesaplıyordu. Şimdiye dek yalnız Anglofon sömürgeciliğinin senbollerine dinamit atan KKC'nin şeflerini Amerika geri veriyordu. Hükümet ajanlarını soktuğu KKC'yi kolayca kışkırtıp avlıyordu.

1966'dan beri, İşçilerine kötü davranan fabrikalar uçuruluyor. O nedenle üniversiteliler yanında İşçiler de KKC'ye sempati besliyor. Federal Kanada Başbakanı P. Trudeau, terörcüler için:

«Onlar bizi bölmek istiyorlardı. Birleşmemizi sağlamış olacaklardır.» diyor. Ama, biraz yakından bakanlar başka şey görüyorlar:

«Kanada'nın İngiliz çoğunluğu şimdi: Kebek ayrılıkçılarının, fikirlerine zafer kazandırmak için demokratik araçlarla güpegündüz çalışıyorlar. Batı eyaletleri ahalisinin bir bölüğü, kendi bölgelerinin Birleşik Amerika (U.S.) ya bağlanmasını açık açık vaiz etmiyorlar mı?»

İşte «Tavşan burada siniyor». Kanada trajedisinin altında US Amerika CİA'sımn kulakları saklanamıyor.

YURTDA NELER OLUYOR

● Gediz depreminde evleri yıkılan halk için devletin yaptırmayı vaadettiği konutlar hâlen tamamlanmamıştır... Ev yaptırılacağı söylenerek 35 biner lira borçlandırılan Gediz halkı bu kışta kıyamette çadırlarda yaşamaktadır. İnşaatların bu kadar gecikmesine felâketzede halkın sırtından milyonlar vuran inşaatçı firmalar ve onlara göz yuman hükümet yetkilileri sebep olmuşlardır. Daha evvel İmar ve İskân Bakanlığında müsteşar olan Turhan Aldemir, Müsteşarlığı sırasında 2000 portatif ev ihâlesini yapmış, ardından da istifa ederek ihâleyi kendisi almış ve Arısoy inşaat şirketinin başına geçmiştir.

● Bir yıl önce fert başına 310 dolar olan yıllık gelirimiz, devalüasyondan sonra 186 dolara düştü. Memleketimize borç veren Dünya Bankasının hesaplarına göre Türkiye fert başına düşen milli gelirde geçen yıl 56. sıradayken devalüasyondan sonra 78. sıraya düşmüştür. Kalkınma hızımızın %6-7 olduğunu iddia etmemize rağmen aynı banka, ancak %3,2 olduğunu açıklamıştır.

- GENEL GREV -

Nedir - Tarihi ve işçi Sınıfı Mücadelesi

Bu yazı serisi bir arkadaş tarafından hazırlanmıştır. «SOSYALİST» bu konudaki görüşlerini ayrıca açıklayacaktır.

— I —

SENDİKALİZM NEDİR:

İşçi sınıfının mücadele tarihinin ve demokratik halk hareketleri tarihinin nadir dönemlerini kapsayan ve Sorel ile Anarşist düşünürlerin fazlasıyla abarttıkları GENEL GREV konusuna girmeden önce sendikalizm akımı ve doktrini hakkında ufak bir aydınlatma yapmamız gerekiyor. Sendikalizm doktrini; aslında kişinin sömürüsüne dayanan kapitalist ekonomik sistemi ortadan kaldırmak ve bunun yerine, sosyal adalete dayanan yeni bir sosyal yaşama sistemi kurmak iddiasında ise de kapitalizm karşısında hal çaresi değildir.

Amacına parlemento veya devlet vasıtası ile değil, doğrudan doğruya sendika hareketi ile varmak ister... Yeni kurulacak düzende devlete yer yoktur, yani sendikalizm de anarşizm gibi devleti red deder. Buna karşılık, sınıf mücadelesi ve kapitalizmin yok edilmesi noktasında Marksizme yaklaşır. Sendikalizm, burjuvanın sığınağı ve kalesi olan parlementoya karşıdır. Sendikalizmin esaslarını şöyle özetleyebiliriz:

1 — Kapitalist toplum ve burjuva devletini kaldırmak; 2 — Sendikal hakları ve işçi menfaatlerini elde etmek için işçi sınıfını doğrudan doğruya harekete geçirmek ve amaçlarına erişmek için genel grev, boykot ve gerekirse sabotajlara başvurmak; 3 — Sömürüyü ve patronu ortadan kaldırmak; 4 — Yeni kurulacak sendikalist refah toplumunda bütün üretimin sendikalar tarafından yönetilmesi ve sendikaların birleşmesi ile ortaya çıkan sendikalar konfederasyonunun devletin yerini alması; 5 — Ekonomik ve siyasal federalizm esaslarına inanmak, 6 — Köleci kapitalist ücret sistemine karşı olmak; 7 — Burjuva kültürü yerine emekçi kültürünün varlığına inanmak; 8 — Kapitalist sistemi çökertecek genel grevin varlığına ef sanevi şekilde inanmak.

Ünlü Amerikan sendikacılarından Vincent St. John, sendikalizmin esaslarını açıklarken Bilimsel Sosyalizm bakımından hatalı görüşlerini şöyle sıralar: «İşçi sınıfının esas silâhı grev olduğu için, bu silâhı gerekli olan her yerde kullanmaktan çekinmemeliyiz. Haklarımız ve menfaatlerimiz söz konusu olunca, bu silâhı kullanmak en tabii hakkımızdır. Bu günkü hukuk bizi ilgilendirmez; bizi ilgilendiren şey, ilerde kuracağımız sendikalist toplumdaki hukuk sistemidir. Genel grevlerle başarı elde edemezsek, işverenleri doğru yola getirmek için en şiddetli sabotaj yollarına başvurabiliriz.» Sendikalizme göre, sermayeye karşı yapılan ekonomik mücadelenin zirve noktası Genel Grevdir. BEKLENEN SAAT gelince, bütün işçiler işlerini bırakarak ekonomik hayatı felce uğratacaklar ve kutsal görevlerini yerine getirip, ekonomik düzeni devralacaklardır.

Bugün bu görüşlerin, bilimsel sosyalizmin ışığı altında, tamamen yanlış ve hayal mahsulü olduğu ortadadır. İşçi Sınıfının Ekonomik ve Politik mücadelesi birbirinden ayrılmaz. Yalnız ekonomik mücadele, İşçi Sınıfımıza küçük ve kısa vadeli hakların dışında bir şey sağlamaz. İşçi sınıfının asıl mücadelesi iktidar için yaptığı savaştır. Bu da gerçek bir proleterya partisinin saflarında toplanılarak yapılır.

Genel Grev konusundaki Marksist - Leninist anlayışı açıklamadan önce, Sorel'in Anarşist düşünürlerin ve Rosa Lüksemburg'un bu konuda söylediklerini bilmekte fayda vardır.

Genel grevin teorisyeni olan ve Lenin tarafından sert şekilde eleştirilen Fransız devrimcisi GEORGES SOREL, bu konuda nazari alanda çok şey söylemiştir; şimdi bu görüşleri özet halinde verelim: Georges Sorel, genel grevleri ikiye ayırır: 1 — Toplumsal bir efsane olarak genel grevler, 2 — Proleterya devrimi hazırlığı olarak genel grevler.

1 — Sorel; İşçi sınıfının, devrimci heyecan ve ateşini korumak için, kurtuluş gününe olan sağlam inançlarından ilham almaları gerektiğini şiddetli bir tarzda savunmuştur. Sendikalist stratejideki GENEL GREV kavramında böylesine güçlü bir ilham kaynağı görerek, buna toplumsal efsane adını vermiştir. Sorel'e göre: Genel grev hareketi hazırlanış safhalarında bu hayal, proleterya sınıfına davranışlarında kuvvet kaynağı olur. Genel grev, işçi ve emekçi sınıfların en asil, en derin ve heyecanlı duygularının ortaya çıkmasına yardım eder. Genel grev sırasında işçiler, o zamana kadar içlerinde tuttukları düşünce ve duyguları biraz olsun açıklayabilmek ve sosyal ve hukuki haklarını arayabilmek için elverişli bir ortama, geçici olarak sahip olurlar. Bundan başka genel grev, birbirinden uzaklaşmış olan işçileri biraraya getirerek büyük bir dayanışma ve kuvvet yaratır... Genel grev hareketleri savaş kavramı ile sıkı bir benzerlik arzeder. İşçi ve işçi önderleri sendikacılar bunları yaparlarken, tarihi alandaki rollerine ve kahramanca görüşlerine bağlanacak şerefin farkına vardıklarını ispat eden kitlesel şuuru içlerinde taşımalıdırlar. Proleterler; kapitalistler gibi yağma ve kâr peşinde koşmadıklarından, zaferlerini kullanmak için sömürü alanı kurmaları gerekmez. O gün için, o ilâhı ateşi ve ahlâkiliği yaratabilecek tek şey; genel grev ile hinde yapılacak propagandanın yaratacağı kuvvettir.

2 — Proleter devrim hazırlığı olarak genel grevler hakkında Sorel şöyle der: Bütün toplumsal hareketler sınıf savaşının bir uzantısından ibarettir. Böylece her sınıfsal çatışma, devrimin gerçekleşmesine doğru ilerleyen bir öncü davranış halini alır. Bu gibi mücadele hareketlerinin sonucunu hiç kimse önceden tahmin edemez. Politikacılar genel grevi, kendilerine seçim için bir silâh olarak kullanırlar; fakat onlar oy sandığının, aslında sınıf silâhının yerini tuttuğunu empoze etmeye çalışırlar. Sorel'e göre her insanın ruhunda bir mit vardır. İnsanlardaki bu hayal gücü, bu heyecan birleşerek bir sosyal MİT halini alır, ve benzer hareketlerde harekete geçirici bir güçtür. Genel grev sırasında kendisini dev çaplı bir savaşın ortasında bulan sendikacı, tarihi rolüne bağlı şeref duygusuna kavuşacaktır. Genel grevi yürüten sendikacı militanlar, Büyük Fransız devriminin kahramanlık savaşlarına katılan savaşçıların ruhu içinde feragatle ve kahramanca çarpışarak zaferi ve başarıyı sağlayacaklar ve sonunda moralleri yükselmiş olarak yeni ekonomik rejimi düzenleyeceklerdir. Bu rejim, patronsuz ve baskısız üretimdir. Georges Sorel'in şiddet teorisi, hiç bir zaman yıkmak öldürmek gibi haşin davranışlar değildir. Ona göre; genel grev kadar toplumu harekete getirici, kımıldatıcı bir kuvvet yoktur ve genel grev dokunduğu her şeyi harekete getirip, devrime sürükler. Sosyalizm, genel grev sayesinde taze ve zinde kalır. Georges Sorel'in görüşleri özet halinde bunlardır.

Yine genel grev hakkında görüşleri olan nazariyecilerden ve anarşizmin kurucularından BAKUNİN'e göre; genel grev Sosyal Devrimi açış için kullanılan bir kaldıraçtır. Bir sabah, ülkenin bütün atölyelerindeki bütün işçiler işi bırakır ve böylece, en çok 4 haftada egemen sınıflar ya boyun eğmek veya işçilere saldırmak zorunda kalırlar... Bunun üzerine, işçiler eski toplumun hesabını görme hakkını kazanırlar.

Genel grev hakkında önemli görüşleri olan nazariyeci ROSA LÜKSEMBURG bu konuda şunları söylüyor: İşçi sınıfının mücadelesi çift yönlüdür, ekonomik ve siyasî. Bu iki yön birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Parlemento mücadelesi, işçi sınıfının ekonomik olan sendikal mücadelesinin tamamlayıcısıdır, yani tümün bir parçası olup sosyalist politikadır. Bu bakımdan sosyalizme zıt başka bir «Sendikalist Teori» yi arayarak sendikaları sosyalist teoriden ayırma teşebbüsü, bizzat sendikalar ve onların geleceği bakımından sadece bir intihar olur. Genel grevler bu iki yanlı mücadelenin bir ürünüdür. Rosa Lüksemburg da genel grevleri bölgesel genel grevler ve kitlesel genel grevler olarak ikiye ayırır. Ona göre; genel grevleri yaratan şey, sosyal, ekonomik ve psikolojik şartlardır. Genel grev gökten zembille veya bir emirle inmez. Devrimi yaratan genel grev değil, genel grevi yaratan devrimdir. Bazı sendika şeflerinin; «Biz henüz kendimizi genel grev gibi sert bir deneme ile tehlikeye sokacak kadar güçlü değiliz, genel grevin başarıya ulaşması için ülkede çalışan tüm işçilerin sendikalara üye olması gerekir» şeklindeki kararsız ve yanlış görüşleri saçma bir görüştür. Çünkü, genel grevin yapılması için tüm işçilerin sendika üyesi olması gerekmez, bir bölgede bir kısım işçinin başlatacağı ekonomik bir genel grev, geniş işçi kitlelerini sürükleyebilir derken Rosa Lüksemburg; Rusyada yapılan bir seri genel grevleri örnek olarak göstermiştir. Ona göre; ekonomik haklar için başlayan bir genel grev, siyasî genel greve, siyasî olarak başlayan bir genel grev ise ekonomik bir greve dönüşebilir. Neden ile olay her an yer değiştirebilir. Genel grev, devrimden ayrı bir şeydir.

Gelecek sayıda Marxist - Leninist açıdan Genel Grevi açıklayacağız ve Genel Grevin Tarihi ve uygulanma sekilleri hakkında bilgi vereceğiz. (Devamı var)

NE KALDI BE!

Ne kaldı be kardaşlarım ne kaldı
Meydanlara çıkmamıza ne kaldı
Bize hayat tanımayan düzeni
Ta kökünden düzeltmeye ne kaldı

Bu namussuz, bu düzenbaz, bu geri
Bu göbeği gebe domuzdan iri
Deyyusları madenlerden içeri
Tutup, tutup tıkmamıza ne kaldı.

Kurtuluş'a karşı bunlardı gene
Bu her biri, birer sömüren kene
Bunlara, iplerde sallanırkene
Karşı durup bakmamıza ne kaldı.

İktidar partisi bir sahte dini
Geçirmiş eline; kusmakta kini
Böylesinin kafasının içini
Benzin döküp yakmamıza ne kaldı.

Yara fazla işlemeden derine
Hakkı getirmemiz için yerine
Uşak ruhluların üzerlerine
Kurşun gibi akmamıza ne kaldı.

Başından aşağı her yanı sarı
Hortlayıp durmakta faşizmin kârı.
Tepemize inen kalın copları
.... sokmamıza ne kaldı.

ÂŞIK İHSANİ

Sosyalist

Sosyalist: Haftalık Siyasî Düşünce ve Davranış Gazetesi ● Sahibi ve Başyazarı: Dr. Hikmet Kıvılcımlı ● Sorumlu Yazışleri Müdürü: Hidayet Kaya ● İdare yeri: Çatalçeşme Sok. No: 17/1, Cağaloğlu — İstanbul. Tel: 22 77 76 ● Gazetemize gönderilen yazı ve resimler neşredilmese de iade edilmez ● İlân: Anlaşmaya bağlıdır. ● Abone şartları: Yıllık: 50 TL. Altı aylık: 25 TL. Üç aylık: 12,5 TL. ● Dış ülkeler için ayrıca posta ücreti ilâve edilir ● Dizgi ve Baskı: Türk İş Gücü Matbaası, Arifpaşa Sok. Yeni Kurt İş Han No: 12, Cağaloğlu — İSTANBUL.

GAZETEMİZİN ANKARA BÜROSU: Sümer Sokak, Venüs Apt. Daire: 13, Demirtepe — ANKARA.

İŞÇİ SINIFIMIZ

Çukurova olaylarının gerçek nedeni?

Ülkemizde son yıllarda gelişen işçi sınıfımızın ekonomik mücadelesi genellikle İstanbul, İzmit, İzmir, Adana vb. gibi sanayi merkezlerinde yoğunlaşmaktadır. İşçi sınıfımız kendisi için sınıf olduğunun bilincine hızla varıyor. Finans - Kapitalin (Büyük şirketlerin) uşaklığını yapmakla görevli, Amerika'da özel olarak yetiştirilmiş CİA patentli, gangster, sarı sendikacılar yıllarca işçi sınıfımızın ekonomik mücadelesini engellemeye çalışmıştır, yarattığı değerleri Finans - Kapitale peşkeş çekmişlerdir. Hızla artan hayat pahalılığı işçi sınıfımızı ve çoluk çocuğunu her geçen gün sefalete sürüklemektedir. Büyük şehirlerin merkezlerini çevreleyen gecekondu semtlerinde açık işsizlik çığ gibi büyümektedir.

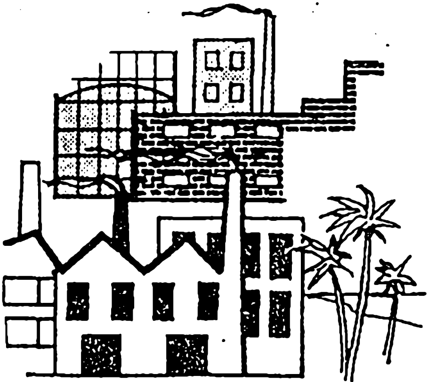
İşçi sınıfımız, ekonomik çıkarları için savaşta en büyük engelin; işverenlerin uşağı sarı sendikacılar olduğu bilincine varmıştır. İşçi sınıfımız kitle halinde ya sarı sendikalardan kopup devrimci sendikalara geçmekte, ya da sınıf bilincine varmış, namuslu kişileri kendi aralarında kurdukları Mahalli Sendikaların yönetimine getirmektedirler.

Anayasamız; işçi sınıfımıza diledikleri sendikalarda, teşkilâtlarda üye olma hakkı tanımış olmasına rağmen, egemen güçler pratikte bunun uygulanmaması için akla hayale gelmeyen hilelere ve zorbalıklara başvuruyorlar. Sarı sendikaya üye olan bir işçinin o sendikadan çıkıp dilediği bir sendikaya girebilmesi, yabancı uyruklu birinin Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığına girmesinden daha çok zorlaştırıldı. Çıkarılışı haklı tepkilere yol açan yeni sendikalar kanunu ile bu zorluk daha da artırıldı. Sarı sendikacılar da bir taraftan işçinin isteği dışında işverenlerden aldıkları isim listelerine göre sahte üye fişi tanzim edip işçilerin imzalarını taklit etmek suretiyle üyeleriymiş gibi gösteriyorlar. Böylelikle Çalışma Bakanlığına bağlı bölge çalışma müdürlüklerinden kolaylıkla toplu iş sözleşmesi yapma yetkisi alıyorlar. Ve işçinin isteği dışında işverenlerle sözüm ona işçiler adına (!) toplu iş sözleşmesi imzalıyorlar. İşçiler sarı sendikadan noter kanalıyla istifa edip dilediği bir sendikaya geçse dahi daha önce imzalatılmış ve üye kabul, giriş tarihleri boş bırakılmış üye fişleri piyasaya sürülüyor... Böylece istifa müessesesi pratik olarak işlerlik kazanamıyor. Çok kez işverenler ve sarı sendikalar, işçilerin direnme güçlerini kırmak, birlik ve beraberliğini bozmak için işçilerin hak ve çıkarlarını korumada öncülük eden işçileri de işten atmaktadırlar. İşçilerin dilediği sendikaya girebilmesi için, tek meşru direnme hakkı olan «Üretimi durdurma» ya başvurmaktan başka çaresi kalmıyor. İşçiler atılan arkadaşlarının tekrar işbaşı yapması ve iş teminatı için meşru direnme haklarını kullanıyorlar. Boykot veya işgal şeklinde direnişe geçiyorlar.

Son aylarda işçi sınıfımıza gözdağı vermek, gelişen mücadelelerini bastırmak, birlik ve beraberliğini bozmak için işverenler yeni oyunlara başvurmaktadırlar. Toplu işçi çıkarma olayları artmakta, her fabrikada polis şebekeleri kurulmakta, işçi sınıfının yiğit militanları kurşunlanmaktadır. İşçi sınıfımız üzerindeki baskı ve terör gittikçe artmaktadır.

Adana olayları, kamuoyuna gösterilmek istenildiği gibi basit sendikal rekabetten doğmamıştır. Yukarıda sözü edilen nedenlerin ve olayların bir devamıdır. AP Milletvekili Şevket Yılmaz'ın başkanı bulunduğu Türk - İş'e bağlı Teksif Sendikası tarafından yıllarca emekleri işverenlere peşkeş çekilen Çukurovalı işçiler, bu sarı sendikadan kurtulma yollarını aradılar. Tarsus'ta; Çukurova Basma Fabrikası işçileri, Tüm - İş adındaki mahalli bir sendika kurdular. Tüm - İş, kısa bir zamanda Çukurova'daki dokuma fabrikalarında çalışan on binin üzerinde işçiyi bünyesinde topladı, bu arada DİSK'e girme kararı verdi. Tarsus'taki Çukurova Basma fabrikası işçileri adına toplu iş sözleşmesi yetkisini de alan Tüm - İş Sendikası ile, işveren sözleşme yapmaya yanaşmıyordu. Saat ücretine 30 kuruş gibi gülünç bir zam kabul ediyordu. Bunun üzerine işçiler greve gitti. 624 işçi halen grevdedir. Hacı Ömer Holding'e ait olan Adana'daki Bossa fabrikasında çalışan işçiler de Tüm - İş Sendikası bünyesinde toplandığı halde, sözleşme yapma yetkisi işçilerin nefretini kazanmış sapsarı sendika Teksif'e verildi. İşçiler bu duruma karşı meşru direnme haklarını kullandılar ve 11 - 10 - 1970 günü 23.00 vardiyasında direnişe geçtiler. Aynı nedenle Paktaş ve Güney Sanayiinde çalışan Tüm - İş'e bağlı işçiler de üretimi durdurdular ve direnişe geçtiler. İstekleri sarı sendika Teksif'in tasfiyesi ve sözleşmenin kendi sendikaları Tüm - İş tarafından yürütülmesi idi. Adana bölgesinde hız

(Devamı 5. sayfada)

Tarihte Büyük Devrimciler :

SPARTAKÜS KİMDİR?

İlk insan topluluklarında sınıflar yoktu. Bu sınıfsız topluluklara «İlkel Sosyalist Toplum» denir. Fakat insan toplulukları bir müddet sonra «Sömüren ve ezen» ile «Sömürülen ve ezilen» diye başlıca iki sınıfa ayrıldılar. Sömürenler daima küçük bir azınlık, sömürülenler ise her devrede (Bugün de olduğu gibi) büyük çoğunluğu teşkil ediyorlardı. Hz. İsa'dan önceki devirlerde de Roma İmparatorluğunda insanlar başlıca iki sınıf idiler.

1 — Patriçiler (Zengin efendiler)
2 — Plepler (Fakir köleler)

Patriçiler devleti yönetenlerdi. Ellerinde geniş toprakları vardı. Köle olan plepleri kendi menfaatları için çalıştırıyorlardı. Devleti yönetenler, bu kölelere en ağır işleri gördürür, köşk ve saraylar inşa ettirir ve kendileri için muhteşem mezarlar yaptırırlardı. Bütün bu işler karşılığında, bu köleleri horlarlar, öldüresiye döverler, çeşitli işkencelere tabi tutarlardı.

Bu yüzden köleler de efendilere müthiş bir kin besliyorlar, her an isyan etmek için hazırlanıyorlardı. Bazan orada burada dağınık olarak ayaklandılarsa da başarı kazananmadılar. Fakat, kölelerin arasından Spartaküs adında bir kahraman çıktı. Köleleri etrafında topladı. Romalı efendilere karşı çok başarılı savaşlar verdi.

Spartaküs Trakya'da doğmuştu. Savaş esiri olarak Roma'ya getirilmiş ve köle olarak bir efendiye satılmıştı. Satıldığı yerde kendisi gibi 200 kadar köle vardı. Hep beraber kaçmayı denediler. Ancak 70 kişi kaçabildiler. Bir çok köleler Spartaküs'ün etrafında toplandılar. Mülk sahipleri ve efendilere karşı ayaklanarak çarpışmaya başladılar. İlk defa; Roma yöneticileri tarafından üzerlerine gönderilen 3 bin kişilik orduyu yendiler ve pek çok ganimet kazandılar.

Çiftçiler tarlalarını, çobanlar sürülerini, bütün köleler efendilerini bıraktılar. Mahpuslar zincirlerini kırarak zindanlardan kaçtılar. Hepsi Spartaküs'ün etrafında birleşerek kurtuluş için savaşmaya başladılar... Spartaküs bu köleleri teşkilâtlandırdı. Düzenli bir ordu kurdu. Üzerlerine saldıran 10 bin kişilik bir Roma ordusunu yendiler. Spartaküs; Roma tarafından tekrar gönderilen 30 bin kişilik orduyu da bozguna uğrattı.

Son derece güçlü, zeki ve uzak görüşlü olan Spartaküs Roma devletini yöneten zengin efendileri ortadan kaldırıp, yönetimi fakir kölelerin eline vermek istiyordu. Bunu temin etmek için ortaya insanca kanunlar koydu. Altın ve gümüşü kaldırdı. Sade bir yaşayışa ve askerlik talimlerine önem verdi. Herkesin birlikte yaşamasını, çalışmasını ve birlikte yiyip eğlenmesini sağladı. Kurduğu düzenle efendi ve köle sistemini tamamen ortadan kaldırdı. Herkesten çok çalıştı, herkesle beraber yedi ve kendisinde bir üstünlük görmedi. Bu onun başarısının temeli oldu.

Bu sırada, Spartaküs'ün ordusuna Goluva ve Cermen halkından katılanlar oldu. Bunların başında Crixus vardı. Spartaküs doğrudan doğruya Roma'ya hücum etmeden önce güçlerini toplayarak birlik sağlamak istiyordu. Crixius ise doğrudan doğruya Roma'ya karşı koymak fikrindeydi. Bu konuda anlaşamadılar... Spartaküs'ün haklı görüşüne Crixius katılmadı. Böylece aralarında anlaşmazlık başladı. Crixius Roma'ya ansızın saldırdı. Başarı kazanamadı. Savaş meydanında öldü. Ordusu dağıldı. Kaçanlar tekrar Spartaküs'e katıldılar. Romalılar yeniden saldırınca, ordu içinde anlaşmazlık çıktı. Goluvalılar disiplinli ve birlik içimle hareket etmediler. Spartaküs'ün birlik ve beraberlik fikirlerine karşı çıktılar. Bozgunculuk ettikleri için Spartaküs'ün ordusu yenildi. Spartaküs savaş meydanında yaralandı, binlerce esirle beraber çarmıha gerilerek öldürüldü.

İşçi kardeş;

Spartaküs olayından bir ders çıkaralım. Bizi sömüren Emperyalizmin ve kapitalizmin zulmünden kurtulabilmemiz için önce birleşmemiz gerekir. Birlikten kuvvet doğar.

TARİHSEL MADDECİLİK YAYINLARI

Doktor Hikmet Kıvılcımlı
BİLİMSEL SOSYALİZMİN DOĞUŞU
Marx — Engels Çağı
8 T.L.

Doktor Hikmet Kıvılcımlı
OPORTUNİZM NEDİR?
7,5 T.L.

Doktor Hikmet Kıvılcımlı
HALK SAVAŞININ PLÂNLARI
7,5 T.L.

Doktor Hikmet Kıvılcımlı
DEVRİM ZORLAMASI
DEMOKRATİK ZORTLAMA
7,5 T.L.

Doktor Hikmet Kıvılcımlı
ANARŞİ YOK, BÜYÜK DERLENİŞ
100 Kuruş

Doktor Hikmet Kıvılcımlı
UYARMAK İÇİN UYANMALI
UYANMAK İÇİN UYARMALI
5 T.L.

İsteme Adresi: Sosyalist Gazetesi, Çatalçeşme Sokak No: 17/1, Cağaloğlu — İSTANBUL

TARİHİMİZDE İŞÇİ HAREKETLERİ

Aydın Demiryolu Grevi

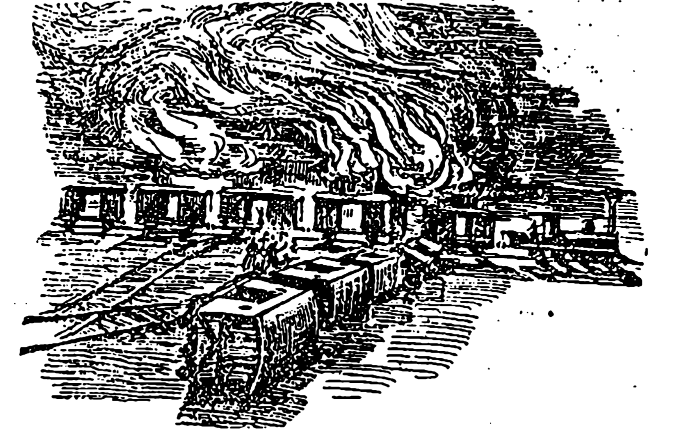
ÇİZEN: TAN ORAL

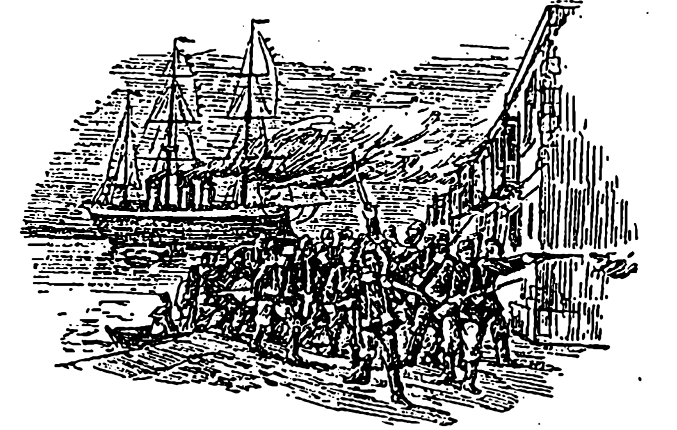
1908 Yılında Aydın Demiryolu İşçileri haklarını almak için grev yapıyorlar. Aydın'dan Alsancak'a kadar bütün istasyonları işgal ediyorlar.

İşçiler Alsancak İstasyonunda toplanıyorlar. Ama polis bugün olduğu gibi müdahale ediyor. Bir kaç işçi yaralanıyor. Tahsin Efendi adında bir işçi de öldürülüyor. Polis ayrıca bir kaç işçiyi tutuklayınca;

Olaylar iyice büyüyor. İşçiler arkadaşlarının serbest bırakılması için gösteri düzenliyorlar. Polis işçileri bırakmayınca trenler raydan çıkarılıyor, depolar yakılıyor.

İzmir Valisi, işçilerin kahramanca direnişi karşısında âciz kalınca, İstanbul'dan asker istiyor. Mecidiye Zırhlısı gelip, İzmir'e asker çıkarıyor ve işçilerin direnişi kanlı bir şekilde bastırılıyor. Fakat bugün İşçi Sınıfı artık uyanmaktadır ve bir dereceye kadar örgütlüdür. Asker de gün geçtikçe, kendisinin İşçi ve Köylü olduğunun bilincine varıyor. 15-16 Haziran olayları bu görüşü doğrulamıştır.

OKURLARIMIZA;

Gazetemizin Ankara Bürosu açıldı. Ankara, Orta ve Doğu Anadolu'da gazetemizin dağıtım, satış ve abone işlerinde görev almak isteyen devrimci arkadaşların ve örgütlerin büromuzla ilişki kurmaları duyurulur.

Adres: Sümer sokak, Venüs Apt. Daire: 13
Demirtepe - ANKARA

İzmir ALİAĞA'daki İşçi olaylarının nedeni

ALİ KAYNAKÇI

— II —

Sarı sendikaların kontrolü altında geçen 3 yıl sonunda YİS İzmir Aliağada teşkilâtlanmaya girmiştir. İşveren Finans - Kapitaldir. Hollanda, İngiliz, Amerikan ve yerli TPAO (Devlet) sermayesinin ortaklığıdır.

Keban'da kıyıma uğrayan 1500 işçinin önemli bir kısmı Aliağaya iş aramaya gelmiştir. Teşkilâtlanmadan soğutulmuş bu işçileri tekrar teşkilâtlamak önemli bir zorluktur. Fakat bütün bunlara rağmen, zorlaşan hayat şartları, işçiyi YİS altında teşkilâtlanmaya zorlamış, Belki de Türkiye'de ilk kez bir iş yerinde işçi daha iş başlamadan bir ay önce bir sendikada teşkilâtlanmayı başarmıştı.

Sarı sendikalar, işveren. polis ellerindeki hudutsuz imkânlarla faaliyete girmekte gecikmedi. Aylardan beri kapı önünde bekleşen; Açlık ve borç içindeki, gecelerini kahvelerde sandalya üzerinde yatarak geçiren işçiyi para ile üye kayıt etmeye çalıştı. İşverenden işçilerin isim listelerini alarak sahte üye kayıt fişleri düzenledi. YİS üyesi işçiler işe alınmadı. Fakat bütün bunlara rağmen işçinin çoğunluğunu sağlayamadılar. Fakat sonunda sahte üye fişleri ile yetkiyi aldılar. İmzalanan sözleşmede 4 sene önce alınan haklar bile yoktu. Vasıfsız işçinin saat ücreti 375 kuruştu (4 sene önce 350 kuruş alınmıştı) ve sosyal haklar eskiye nispetle çok düşük, yolda geçen zaman yok idi.

YİS bunun üzerine gene aynı yerde, başka bir müteahhitin Tank Temel ve montajında teşkilâtlanmaya girdi. Buradaki olaylara geçmeden önce, başka oyunlara göz atalım.

Mayıs ayında gazetelerde küçük bir haber yer alıyordu. AET (Uluslararası Finans Kapital Teşkilâtı) Türkiye'ye yardım (!) vermek için «İşçi ücretlerinin dondurulması ve devâlüasyon yapılması» şartlarını ileri sürüyordu. İşçi ücretlerini dondurmak nasıl olacaktı?

1) Devalüasyonun hemen ardından gelecek pahalılık ve enflasyon yoluyla paranın satın alma değeri düşecek, işçi ücretleri değişmeyecek

2) İşçiler sarı sendikalara hapsedilecek, Böylece Finans Kapitalin uygun gördüğü «SİBOP» ücret artışları olacaktı.

Uygulamaya girmekte gecikmediler. Daha haberin mürekkebi kurumadan yeni sendikalar ve toplu iş sözleşmesi kanunları meclise verildi. Emperyalistlerden yardım alan vatan hainleri kanuna karşı çıkan işçi sınıfını kurşun yağmuru altında durdurabilirdi. Ok yaydan çıktı. İşçi liderleri işkencelere uğratılıyor, ileri işçiler işten atılıyor, fabrikalarda polis teşkilâtları kuruluyordu.

İstanbul ve İzmit'te baskı işçi hareketlerini durdurmuş işçilerin sesi duyulmaz olmuştu. İşte Aliağadaki olaylar bu politik ortam içinde ortaya çıktı.

Finans - Kapital iki açıdan 500 işçinin üzerine bütün ağırlığı ile çöktü; 1) İşçileri sarı sendikalara mahpus edecek kanuna uygulamada geçerlik sağlamak, 2) 1966'dan beri uygulanmak zorunda kalınan ücret politikasını devam ettirmek.

İşçi direnişleri bu ortam içinde ortaya çıktı. İşçilerin teşkilâtlandığı YİS'e karşı tecrübesiz işveren, tecrübeli polisin «YİS'in girmesini ne olursa olsun engelleyeceksiniz, aksi takdirde şirketler allak bullak olur» yollu akıl vermeleriyle, sarı bir sendika ile gizli bir sözleşme imzaladı. Sözleşme o kadar sarı idi ki saat ücretlerine 25 kuruş zam ve 100 kuruş yemek parasından başka bir şey ihtiva etmiyordu. Kaldı ki bu sözleşme uygulanmıyordu. Zaten sözleşme YİS'in önüne hukuki engeller çıkarmak amacı ile yapılmıştı... Çalışma Bakanlığı, polis ve bütünü ile devlet cihazı işçilere karşı elinden geleni ardına koymuyordu. Mahkeme uzatılıyor, işçilerde yılgınlık ve parçalanma yaratılmak isteniyordu. Sonunda bıçak kemiğe dayandı. İşçiler direnişe geçti. Hedef; Kendi sendikalarını kabul ettirmek idi. Jandarma ve polisin baskısı karşısında tekrar işbaşı yapmak zorunda kaldılar. Fakat Çalışma Bakanlığı vasıtası ile bir taviz verildi. Sözleşme müzakerelerine yer ve gün gösterildi. İşveren gelmeyince, greve gidildi. Grevi engellemeleri lâzımdı, engellemek yetmez, işçilerin sendikasına bir göz dağı verilmeli idi. Grev başladıktan 25 dakika sonra eski bir MİT ajanı olduğu söylenen şoför Finans - Kapitalin doldurduğu silâhla Türkiye'nin belki de tek sosyalist sendikasının başkanı Necmettin Giritlioğlu'nu tek mermiyle, profesyonel bir soğukkanlılıkla öldürdü... İki gün sonra da mahkeme grevi durdurdu. İşçiler tekrar iş başı yaptı, fakat üretim durdurularak ya da yavaşlatılarak yeni direnişler yapılmaya devam edildi. İşçinin bu kararlı tutumu karşısında hâkim sınıflar geri çekilmek zorunda kaldı. YİS işyerinde işçilerin teşkilâtı olarak kabul edildi.

Sözleşme müzakerelerinde şu durum açık açık ortaya çıkıyordu: Rafineri inşaatının ana kısmını yapan Badger - Turkey şirketinde çalışan işçinin saat ücreti yukarıda belirtildiği gibi 375 kuruştu. İşverenlerin en çok korktuğu şey işçi hareketinin buraya sıçramasıydı.... Hazırlanan plân gereğince işveren 375 kuruşluk bir teklifle çıkıyordu. Bu onun 25 kuruşluk bir «Taviz» vererek 400 kuruşu kabul edeceği mânasını taşıyordu. Bu işverenin değil Finans - Kapitalin taviziydi... Çünkü devâlüasyondan sonra ortaya çıkan zamlar ve hayat pahalılığının yaratacağı memnuniyetsizliğe karşı 25 kuruşluk bir sibop bulduğu düşüncesindeydi. Türk - İş'in yaptığı gürültülü sözleşmelerde bu politika uygulanmaya başlamıştı bile. Diğer 3000 işçiye hareketin sıçramasını önlemek için 25 kuruş verilecekti. Esas hedef YİS'de teşkilâtlanmış işçilere 400 kuruşu kabul ettirmek bunun için de işçinin elindeki en büyük kozu, İŞİNİ elinden almaktı. Bunun için yeni provakasyonlar tezgâhlandı. İşyerine yeni taşaron ve işçiler alındı, eski taşaron vasıtasıyla işçiler işten atılacakları yönünde tahrik edilmeye başlandı. Sözleşme müzakereleri uzatıldı, satın alınan bir kaç kişi vasıtasıyla, işçinin sabırsızlığı ve sistemli olarak islenen işten atılma tehdidi ile tekrar direnişe itildi. İşveren kanunsuz bir lokavt yaptı. Sıkıyönetimle birlikte işverenler toplu işçi çıkarmalarına başvurmuşlardı. 490 işçi işe girmeyi başaramadığı takdirde 1) Sendika tasfiye edilecek, 2) Kanunsuz lokavtlar uygulamada geçerlik kazanacak, 3) Olması muhtemel işçi direnişlerine karşı bir tehdit olarak kullanılacaktı.

İkinci hedef: Eğer işçiler sabırla direnir, işveren sendikayla sözleşme yapmaya mecbur kalırsa; Kapı dibinde bekleyen işçi elbette eskisi gibi gerçek istekleriyle çıkamayacak, ilk hedef işbaşı yapmak olacağından; isteklerin bir kısmından vazgeçeçekti. Senelerin ve son bir kaç ayın yoğun tecrübesinden gelen işçi kapı önünden ayrılmadı, işveren içeri başka işçi sokamaymca yavaş yavaş geri çekilmek zorunda kaldı. Fakat bu ricatlarını işçiye belli etmeden yapmaları gerekiyordu. Aksi takdirde işçinin maneviyatı yükselirdi. Sonunda işçilerin bir ay açlığa rağmen sabrı üstün geldi. İşbaşı yapıldı ama 400 kuruş kabul edildi. Bunun yanı sıra yolda geçen zaman alındı. İşte 25 kuruşun hikâyesi. Eğer YİS sosyalistlerin yönetiminde bir sendika olmasa idi Polis - İşveren bu 25 kuruşu çok daha rahat verirlerdi. Ekonomik mücadele bile bir yerde siyasi nitelikler taşıdığı için böyle zor olmuştur.

İnşaat işçileri bu gedikten faydalanıp, CIA ajanı gangster sendikacıların eline tutsak olmaktan kurtulabilecek mi? Bir gün elbet kurtulacak. Fakat Finans - Kapital yeni oyunlar peşinde. Her fabrikada işçilere karşı yeni polis örgütleri kuruluyor. İşçiler güçlü birliklerden mahrum edilmek için, hızla küçük mahalli sendikaların örgütlenmesine gidiliyor. İşverenler her sene kârlarının bir kısmını fabrikalarda kurulmakta olan özel polis örgütüne bağışlamaya karar veriyor.

Bunun yanı sıra sendikacı kulislerinde bizzat polis tarafından da yayılmasına yardım edilen «Türk - İş'i kimse kurtaramaz» fısıldaşmaları ortalığı allak bullak ediyor... Türk - İş gibi açık açık sağ olmayan, sol gösterip, sağ vuracak «orta sol» veya «Sosyal Demokrat» bir federasyon fikri işleniyor, bu yönde kapılar açılıyor. Bütün sosyalistler bu yöndeki gelişmeleri (!) yakından incelemeli; İşçi sınıfına anlatmalıdır.

Aliağa olayları çok daha iyi göstermiştir ki, sendikalar istediği kadar bilimsel sosyalizme inanan kişilerin yönetiminde bulunsun; İşçi sınıfının siyasi partisi olmadan yapılan savaşlar (Grevler, direnişler vs.) çetecilikten öteye geçemez. Halkımızı teşkilâtlamada kaplumbağa hızından ileriye gidemez. Fakat burada sendikaların (İŞÇİNİN HAYAT VE HAK SAVAŞI OKULUNUN) küçümsendiği zannedilmesin... Hele hele genç devrimci arkadaşlar «Ekonomik mücadeleyi» biraz küçümseme bavasındadırlar. 15-16 Haziran olaylarını bu «Basit ekonomik» mücadeleler okulunda yetişen işçi sınıfımız yapmıştır.

Şunu unutmamalıyız ki: Finans - Kapitalin gizli kuruluşları, Bilimsel Sosyalizmin (İşçi sınıfı düşünce ve davranışı) her ileri hamlesini kesmek, Bilimsel sosyalizmden her türlü sapmayı örgütlemekte çok ustadır. Kaldı ki bunu yapmak için işçi olmayan sınıflarla doludur toplumumuz.

EKONOMİ POLİTİK

Bugünkü Türkiye Ekonomi - Politikası

— II —

Tüm Ekonominin Büyükleri:

Yalnız Devlet ve Özel büyük işyerlerinin karşılaştırılması bile, daha büyük işletmelerin, ekonomide ne denli egemen olduklarını ispatlamaya yeter. Türkiye Sanayiindeki büyük - küçük bütün işletmeleri kıyaslamak, daha ibret verici olur.

İmalât Sanayiinde 1-4 kişi çalıştıran işyerleri 147 bin 675 iken, 50 ve daha fazla işçi çalıştıran işyerleri 853 tanedir. Büyükler küçüklerin sayıca 173'te 1'i ediyor. Gıda Sanayiinde bu rakamlar 11.899 ile 152'dir: büyükler küçüklerin 78 de 1'idir. Yalnız bu iki sanayi dalında işçi sayıları ile ücret tutarları 1964 yılı şöyledir:

	Çalışanların Sayısı: İmalât Sanayiinde	Gıda Sanayiinde	Yıllık Ücret - Maaş Tutarı: İmalât Sanayiinde	Gıda Sanayiinde
1-4 kişiliklerde	285.857	29.192	195.076.000	26.650.000
	(‰ 52)	(% 38)	(% 10)	(‰ 10)
50+ kişiliklerde	273.495	49.257	1.872.418.000	258.596.000
	(‰ 48)	(% 62)	(% 90)	(‰ 90)

Yuvarlak hesap: 1000 kadar büyük işletme, 150 bini aşkın küçük kadar, yahut ondan üçte bire yakın (% 62) fazla işçi çalıştırıyor. Bir büyük işletme (50 kişi ve daha çok işçi çalıştıran) rahat rahat 150 küçük (1-4 kişi çalıştıran) işletme kadar insanın alınyazısını elinde tutuyor.

Ya bu çalışan insanların alınyazıları nasıldır? Küçük işyerinde çalışanların yıllık gelirleri (maaş - ücret) Büyük işyerlerindekilerin 10'da 1'i kadar düşüktür. Demek Büyük İşletme, insanın alınyazısını çizmekte Küçüklerden 1500 kez daha etkendir. Bu geçim şartları ile Türkiye'de Büyük işletmeler karşısında Küçük işletmelerin yaşamaları da, yaratmaları da, sürünmekten beter, bir işkence çekmektir.

Buna karşılık, 1 Kasım 1963 günü, çalışanlardan 1-4 kişilide: 285.857 kişiye yılda 195.076.000 lira ücret - maaş (adam başına 682 lira) ödeniyor; 50 kişi ve fazlası işyerlerinde: 273.495 kişiye 1.872.418.000 (adam başına 6846) lira ödeniyor. Bu durum, Millete: olmaz olsun o 285.857 işyeri dedirtmez mi?

Bu kural önünde gerçekliğe daha yakından bakalım. Sanayi alanında «Büyük İşyerleri» diye gösterilen 3012 işletme: 10 kişiden, yahut 10 beygir gücünden yukarı güçle çalışan yerlerdir. Aynı 1964 yılı 50 kişiden daha çok çalışanlı daha büyük işletmelerin sayısı, tüm Türkiye Sanayi kollarında: 1705 tanedir. Daha bu rakam söylenirken açıkça anlaşılacağı gibi, 3012 Büyük adlı işyerinden 50 kişi çalıştırmayan 1307 tanesi, elbet 50 ve daha fazla kişi çalıştıran bu 1705 işyeri yanında devede kulaktır. 237 Devlet işletmesinin 2775 Özel büyük işletmeye taş çıkartışı gibi...

Gözü kapalı söyleyebiliriz ki, Türkiye ekonomisinin sanayi bölümüne o 1705 işyeri şartsız kayıtsız egemendir. Bu egemenliğin kişi olarak anlamı aranırsa, 237 Devlet işletmesini biçim bakımından çıkarırsak, 1468 Özel sanayi işletmesi Türkiye üretimine egemendir.

Sanayi yanında «büyük» sayılan işletmeli Toptan - Perakende Ticaret, Ulaştırma ve Haberleşme, Hizmet gibi öteki ekonomi dallarında 1963 yılı şu rakamları buluyoruz:

	Kamu kesimi	Özel kesim
Büyük Ticaret: Toptan	17	408
Perakende	126	241
Büyük Ulaştırma	5	141
Haberleşme	1	—
Büyük Hizmet	1	565
	150	1355
(Bunlara Tarım ve Sanayii de katalım) Tarım, 500 hektardan büyük topraklı ...	97	491
Sanayi	237	1468
	484	3314

Böylece Türkiye ekonomisinin temelinde 3314 Özel ile 484 Kamu işletmesi cancana yatmaktadır. 500'ü bulmayan Kamu kesimi: Şehirde ve Köyde 3300'ü zor geçen Özel kesimden çok üstün güçte, ama onun emrinde işlemektedir.

Türkiye'nin «Büyükler» adını alacak ekonomi kodamanları: Sanayi, Ticaret, Ulaştırma, Hizmet. Tarım alanlarında en çok 3314 aile olabilir. Devletle birlikte 3798 büyük kurum... Yuvarlak rakam fazlası ile 500'ü bulmayan Devlet Beyliği diyebileceğimiz kurum yanında, gene 500'ü bulmayan Toprak Beyliği besbellidir... Bunlar (Toprak ve Devlet Beyleri) birinci Binlik sayılabilirler.

Geri kalan Ticarette (Perakendecilere) egemen 500'ü bulmaz Toptancı, Hizmetlere egemen 500'ü aşkın işletme, 150'yi bulmaz Ulaştırmaya egemen Kodamanlar topu birden ikinci Binlik sayılabilirler.

Öteki Sanayi'nin 1500'e varmaz büyükleri gerçekte bini aşarlar mı?

—İKTİSATÇI—

DÜZELTME

1'inci sayımızda, «Sosyalist Nasıl Çıkıyor?» başlıklı yazının 8'inci sayfadaki devamında bir dizgi hatası olmuştur. «... kurşuna dizmeli!» ile «— Bu serseri be!...» arasında: (Öğrencilerin çağırttıkları kefil ters yüz çevrilir:) cümlesi yer alacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

Sosyalizmimiz ilerliyor mu, geriliyor mu?

Ülkemizde bugün, içtenlikli olduklarını belirten pek çok iyi dilekli sosyalistlerimiz var. Bunlar, Sol kanatta bir yıldır büyüyen «Parçalanma» dan yakınıyorlar. Onlar yakınmakta haklı mıdırlar?

Biz, pek haklı oldukları kanısında değiliz. Nedenlerini her vesile ile sık sık açıklamaya çalıştık. Yeniden söze başlarken bir yol daha kanımızı analım.

Önce, kanuncıl, legal sosyalizmin ilk düğünlü bayramlı bal ayları elbet geçti. Legal Sosyalizmi, 10 yıl oluyor 27 Mayıs «tepeden» ilân etti. 5 yıldır da, Legal Sosyalistlerin kendileri, kendilerine «Sosyalist» diyebilme kahramanlığını gösterdiler.

Legal Sosyalizmin o ilk «Kahramanlık Günleri» nde durum başkaydı. 1845 - 48 Almanya'sının Ren bölgesinde olduğu gibi: «Polis Müdürü» dahi «Sosyalist» idi. Herkes birbirine yürekten selâm verirken soruyordu:

«— Nesin kardeşim?»

Bu soruya sunulan karşılık: «Elhamdülillâh Müslümânım!» der gibi, hep:

«— Şükür, Sosyalistim!»

Oluyordu.

O, ılık bahar havasını anlamak için 50 yıl önceki Ankara'nın ilk günlerine dönmeyelim. Biliyoruz. Kuvayimilliyeciliğin umutsuz günlerinde Büyük Millet Meclisi üyelerinden çoğu kızıl işaretli, papak beşaretli «Komünist» idiler ve birbirlerini:

«— Yoldaş!»

Ünü ile ünlüyorlardı. Hattâ, Türkiye Toprağında birinci resmî, vesikalı «Komünist Partisi» ni, rahmetli Mustafa Kemal Paşa kurmuştu.

Ancak, 27 Mayıs ilk on yılının Sosyalizmi, Birinci Türkiye Cumhuriyetinin ilk onuncu yılında okul çocuklarına aşk ile, şevk ile haykırtılan:

«İmtiyazsız, Sınıfsız kaynaşık bir kitleyiz!»

marşını daha çok andırıyordu.

Ne yazık ki, hem «Sınıflı», hem «İmtiyazlı» ve hayli çapraşık bir topluluk olduğumuz ortadaydı... Toplumumuz, o gün gibi bugün de, Sosyal Sınıflı'dır. Öyle ki, sınıflı olmakta, pek özendiğimiz Avrupalı'lara taş çıkartırız: Çünkü, Batı'da görülen klâsik modern sınıflardan çok daha karmakarışık ve çok sayıda sosyal sınıf, zümre, tabaka ve kümelere bölünmüşüzdür.

Batı dünyasına, başlıca 2 sınıf, apaçıkça ağır basar: İşveren Sınıfı (Kapitalistler, İri Burjuvalar, Patronlar takımı) ve İşçi Sınıfı (İşverene iş gücünü, belli bir süre için satan emekçiler yığını)... O iki ana modern sınıf dışında, Küçükburjuvalar denilen: basamak basamak Köylüler, Esnaflar, Tâcirler, Aydınlar... Sosyal terazide tara bile pek olamazlar. Sayıca da, nitelikçe de Batı toplumuna damgasını vuran: Burjuvazi ile Proleterya adlı iki temelli sınıftır. Burjuvazinin ortağı Büyük Emlâk Sahipleri sınıfı bile, fazla ileri gidemez.

Türkiye'de işler o denli yalınlaşmamıştır. Bir yol gene başta Modern: İşçi ve İşveren sınıfları gelir. Ne var ki, o modern iki sınıfın ardına kuyruk gibi uzayan sürü sürü başka Sosyal Sınıflar, Zümreler, Tabakalar, Kümeler dizilirler. Büyük kalabalığımız Küçükburjuva tabakalarını saymayalım. Küçükburjuvalar Batıda da bulunuyor: ama, bizimkiler gibi her yeri kaplamış değildirler.

Küçükburjuva mahşerimiz üstünde, Bâbil çağından arta kalmış sıra sıra, kat kat: Tefeciler (Faizciler), Bezirgânlar (Antika tüccarlar) yükselir ve yüklenirler. Tefeciler ile Bezirgânların zamanla, vurgun yapa yapa «bitleri kanlandı» mı, türleri ve töreleri alabildiğine çeşitlenip çoğalır. Aşiret Reisleri, Şıh'lar, Seyit'ler, Toprak Ağaları, Toprak Beyleri, Emlâk ve Akar Sahipleri, Eşrâflar, Âyânlar, Hanedânlar, Hacıağalar, Hocaefendiler.. ve ilh., ve ilh... Bütün bu sürüsüne bereket Sınıf, Zümre, Tabakaların gelenekçe ve görenekçe kökleri, gider, hep: «Tefeci - Bezirgân» sınıfına dayanır. Ekonomi temelince, hepsi oradan kaynak alır.

Bizde bir de Memurlar tayfası vardır. Bunlara Osmanlılar gibi Birinci Cumhuriyetçilerimiz de, düpedüz:

«Memuriyn Sınıfı!», «SINIF»!

Derlerdi. Sahiden de, babacanlarımız, Türkiye Toplumunda bütün bir Sosyal Sınıf sayılabilirler. Bir Sosyal Sınıf kertesinde kalabalık'tırlar, bir Sosyal Sınıf denli etken olurlar.

Son Maliye Bakanlığı uzmanlarına göre Devlet «Kapıkulları» nın sayıları: 700 bini geçmiştir. Çoluk çocuklarıyla 2 milyonu aşkın bir «Millet içinde millet» tirler, «miyrim, efendilerim»...

Sakın bu «Memurlar Sınıfı» mızı, Batılıların «beyaz yakalı» Aydınlar zümresiyle karıştırmayalım. İçlerinde Batılı Aydın tipi elemanlar olsa bile devede kulaktır. Batılı Aydınlar, az çok prosper (müreffeh, genlikli) gelişkin modern sanayiin ve kapitalizmin az çok gerekli yaratıklarıdır... Bizim «Memuriyn Sınıfımız» Osmanlı Derebeğiliğinin yâdigârı'dırlar. Osmanlılıkta beş altı yüzyıl İmparatorluğu koyun sürüsü gibi güt müş «Sünuf'u Devlet» (Devlet Sınıfları) dırlar. Osmanlılık Derebeğileştikçe sömürü ve baskıları artmış bulunan: «Nüfûz'ü Devlet» (Devlet Etkenliği) onların tekelinde kalmıştır.

Demek Toplumumuz Modern Kapitalizm'in Sosyal Sınıfları üstüne veya altına yığılmış Antika Sosyal sınıf ve bölümleri ile katmerlenmiş tam bir «Bâbil Kulesi» dir.

İmdi, Sosyal Sınıflara bölünüp ayrılmış bir Toplumda, insanlar nasıl «Parçalı» iseler, tıpkı öyle, o Toplumda: insanlar gibi, insan düşünce ve davranışları da, fikir sistemleri, doktrin ülküleri, sınıf ideolojileri, toplumcul psikolojileri, inançları, amaçlar, araçlar, ve ve ilh., ilh... maddece ve mâneviyatça her şeyleri önüne geçilemez bölünüşlerle parçalıdır.

(Devamı var)

1946 - 1970

Türkiyede Legal Sosyalist Davranışlar Üzerine Açıklamalar

Yazan: ORHAN MÜSTECAPLI

- 2 -

Büyük olaylara sebep olan Tan Gazetesinin ve Görüşler mecmuasının sahipleri M. Zekeriya Sertel ve Sabiha Sertel'in o günkü durumları hakkında da bir kaç söz söylememiz gerekiyor:

M. Zekeriya Sertel; Sosyalist değildi, Demokratik zihniyete sahip bir kimseydi. Cumhuriyet devrinde ilk «Matbuat Umum Müdürlüğü» görevinde bulunmuştu. Daha önce de «Teşkilâtı Mahsusa» da çalıştığı söylenirdi. Karısı Sabiha Sertel ise Bilimsel olmaktan ziyade, duygusal yönden sosyalizme bağlıydı. Ateşli ve heyecanlı bir yazardı.

O sıralarda matbaalarının tahrip edilebileceğinin kendilerine daha önceden duyurulduğu biliniyordu. Bunu önleyebilmek amacıyla gazetelerinin gerek yazı, gerek idarî işlerinde bazı yumuşatıcı tedbirlere de yönelmişlerdi. Mülkiyetinde Halil Lütfü Dördüncü ile ortak oldukları Tan Matbaasının tahribinden sonra büyük bir üzüntüye ve kedere kapıldılar. Hattâ kızları Sevim Sertel'in bir Amerikalı olan kocasına mektup yazarak Amerikan tabiiyetine alınmalarına delalet etmesini istediler. Bu davranışları, o zamanlar aleyhlerinde bir dedikodu havası yaratmıştı.

M. Zekeriya Sertel'in ve ölmeden önce Sabiha Sertel'in çıkarttıkları kitapları okuyunca o devirdeki bazı gerçekleri ve olayları objektif olarak anlatmadıklarına; bir çok kişiler gibi ben de şahit oldum ve şaşırdım. İleride, yeri gelince bu konuda bazı açıklamalar yapacağım.

SOSYALİST PARTİLERİN KURULUŞU

Sınıf esası üzerine Cemiyet kurma hakkının kanunlarla teminat altına alındığı 1946 yılında Türkiye'deki Sosyalist çevreler yoğun bir çalışmanın içinde idi. Daha önce Cami Baykurt'un başkanlığında geniş çapta kurulması düşünülen «Sosyalist Partisi» için hazırlık mahiyetinde yapılan toplantılar ve temaslar olumlu sonuç vermemişti. Bazı subjektif davranışlar ve partiye katılmaları teklif edilen tanınmış sosyalistlerin çekimserliği ve şartların müsait olmadığını öne sürmeleri yüzünden partinin kuruluşu gerçekleşemedi.

Fakat bu partiye katılmayı isteyen ve hazırlık toplantılarında bulunan illegal hareketin yöneticisi (*) Dr. Şefik Hüsnü Deymer; legal bir hareket için ortamın müsait olduğuna inanıyordu. Gene bu partiye girmeyi kabul eden ve İzmir Fuarında açılan cezaevleri sergisinin başında olduğu için hazırlık toplantılarında bulunamayan Esat Âdil Müstecâplı da legal bir hareketin kurulması ve başarı sağlayabilmesi için durumu elverişli buluyordu. Dr. Şefik Hüsnü Deymer ve Esat Âdil Müstecâplı, bir Sosyalist Partisi kurmak için görüşmeler yaptılar ve birlikte harekete girişmek üzere anlaştılar. Fakat sonradan aralarında çıkan anlaşmazlık bu müşterek davranışın da gerçekleşmesine engel oldu.

Bu anlaşmazlık konusunda iki taraf da haklı görülebilecek iddialarda bulundular. Esat Âdil; önceleri illegal hareketin yöneticisi Dr. Şefik Hüsnü ve illegal hareketin diğer yöneticileri ile ilişki kurmayı ve illegal harekette görev almayı (sakıncalı bulmuyordu.) Hattâ kendisine teklif edilen Genel Sekreter Yardımcılığına karşı, hareketin yönetiminde söz sahibi olma iddiasında bulunmuş ve bu isteği kabul edilmemişti. Zaten Legal Parti kurulmasına sonradan karar verilmişti.

Fakat Esat Âdil, bu temaslardan sonra ve bazı çevreler ve kişiler tarafından yapılan telkinlerin de etkisiyle düşüncelerini değiştirdi. İllegal hareketin devamı sayılabilecek legal bir Sosyalist Partisi'nin hukuk ve politika açısından sakıncaları olduğunu savunmaya başladı. Dr. Şefik Hüsnü'ye yakın çevrelerin iddiasına göre; habersizce ve acele olarak «Türkiye Sosyalist Partisi» ni kurdu. Esat Âdil bu konuda bana; kendisine düşen görevi yaptığını, Dr. Şefik Hüsnü'ye illegal bir hareketin, legal olarak ortaya çıkmasının mahzurlarını bildirdiğini ve kendisine itimat edilmesini istediğini söylemişti.

Fakat, Esat Âdil'in kurduğu partide, o zamanki illegal Türkiye Komünist Partisi'nin İstanbul İl Sekreteri Hüsamettin Özdoğu, senelerce illegal hareketlerde çalışmış, Mustafa Börklüce gibi polisçe tanınmış kimseler; Süleyman Taki ve Hüseyin Demiröz gibi illegal harekette vazife almış işçiler vardı. Esat Âdil'in (sakıncalı bulduğu) illegal mensuplarını kurduğu partiye alması, müşterek bir hareketten vazgeçmesi için daha başka nedenler olduğunu ortaya koyuyordu.

Nitekim Paris'ten sahte hüviyetle İstanbul'a gelen Dr. Refik Nevzat; Esat Âdil ile görüşmüştü. Bu temaslarda; yeni ve bağımsız bir Sosyalist Partisi kurulması ve ileride Dr. Refik Nevzat'ın Parti Başkanlığına gelmesi kararlaştırılmıştı. Millî ve Enternasyonal realitelerin telifi ve daha gerçekçi bir Sosyalist Platformu'nun tesisi için, karşılıklı anlaşmaya varılmıştı.

DR. REFİK NEVZAT KİMDİR?

Dr. Refik Nevzat, İzmir'de doğdu. Abdülhamid'in zindanda boğdurduğu Tevfik Nevzat'ın küçük kardeşidir. Daha Askerî Tıbbiye'de talebe iken Abdülhamid istibdadına karşı mücadeleye girişti. İkinci Meşrutiyetten önce, İttihat ve Terakki'nin murahhası olarak Paris'e gönderildi. Orada Jön Türklerle birlikte Abdülhamid'e karşı mücadelesine devam etti. 1908'de İkinci Meşrutiyet'in ilânı üzerine derhal İzmir'e geldi. Halk tarafından büyük coşkunlukla karşılandı. Gününün gerçeklerine ışık tutan nutuklar söyledi. O sıralarda İzmir'de çıkan «Ahenk» gazetesinde yazılar yayınlandı. İttihat ve Terakki liderlerinin dâvaya ihaneti ve İstibdat metodlarına başvurması üzerine, İttihatçılarla da mücadeleye girişti. Tekrar Paris'e dönerek «Beşeriyet» adı altında bir gazete çıkarmaya başladı. Ve «Osmanlı Sosyalist Fırkası» nın Paris seksiyonunu kurdu. Meşhur Fransız sosyalisti Jean Jaures'in yakın dostu idi. I. Cihan Harbi mütarekesinden sonra iştirak ettiği «Bern Kongresi» nde Türk Sosyalisti olarak memleket menfaatlerini savundu... Hayatının sonlarına doğru tekrar geldiği Türkiye'de yaşlılığına rağmen sosyalizm için çalışmalarına devam etti.

Esat Âdil ile «Türkiye Sosyalist Partisi» nin kuruluşundan önce temaslarda bulundu.

Dr. Refik Nevzat, kendini tanıyanların söylediğine göre, düşünce ve davranışlarında hayatı boyunca daima iyiye ve ileriye doğru değişme ve gelişme göstermiştir. Ömrünün son senelerinde Bilimsel Sosyalizm'i tamamen benimsemiş durumda idi.

(*) Dr. Şefik Hüsnü Deymer'in hayatı hakkında ileride bilgi vereceğiz.

Genel Direniş

(Baştarafı 1. sayfada)

halılığın had dereceye yaklaştığını ve daha da artacağını belirtmiştik.

Evet, bir avuç Burjuvanın dışında, tüm sosyal sınıf ve tabakaların Türkiye'de en fazla kristalize olmuş ortak meselesi İşsizlik ve Pahalılıktır. Bunları yaratarak mil yarlar vuranlar da Amerikan Emperyalizmi ile onun yerli ortağı Finans - Kapital ve ona bağlı A. P. iktidarıdır.

ÖYLE İSE NE YAPALIM?

İki şık var karşımızda; ya elimizi, kolumuzu kavuşturarak (kadere rıza gösterip!) beklemek, ya da bütün imkânlarımızı seferber ederek direnmek. Sosyalistlere düşen görev ikincisidir; Direnmek... İşçi Sınıfımızın önderliğinde; köylümüzü, küçük Burjuvaziyi, yani tüm halkımızı da sürükleyip, plânlı, örgütlü ve koordine olarak en etkili biçimde direnmek.. Aslında böyle bir direnişi gerçek «Proleterya Partisi» nın hazırlaması ve yürütmesi gereklidir. Yurdumuzda henüz bu nitelikte bir partinin bulunmayışı ve şu andaki özel ve fevkalâde şartların, daha fazla beklemeye müsait olmaması bizi böyle bir harekete zorlamaktadır. Bu arada gerçek bir «Proleterya Partisi» nin kuruluşu da mümkün olur. Ve böyle bir hareket hazırlığına başlamak, zannedildiği gibi «Proleterya Partisi» nin kuruluşunu engellemez, bilâkis daha elverişli ortam yaratır.

GENEL DİRENİŞ NEDİR?

Direniş deyince; hemen bazı hareket biçimleri aklımıza gelir. Yalnız sözle ve yazıyla direniş olunmaz. Bu hareket biçimleri şimdiki halde; «Grev - Boykot - İşgal - Miting ve Yürüyüş» tür. Hepsi de Anayasa açısından suç sayılamaz.

Bugüne kadar çeşitli kuruluşlar; bu hareket biçimlerini, çeşitli isteklerini ortaya koymak ve bunların yerine getirilmesini sağlayabilmek amacıyla çeşitli biçimlerde pratiğe uyguladı. Fakat hiç bir kuruluş; Burjuvazinin dışındaki sosyal sınıf ve tabakaların ortak meselesini ve bu sınıf ve tabakaların ortak bir hareketini amaç edinmedi. Edinenler de gerek o zamanki ortam yüzünden, gerekse uygulamadaki hataları nedeniyle istenilen sonuçları elde edemedi.

Bazı sendikal ve ekonomik işçi grevleri ve hareketleri kısa vadeli başarılar sağladı. Toplu sözleşmelerle daha fazla ücret ve daha uygun iş imkânları sağlandı. Fakat, her gün artan hayat pahalılığı ve son «Devalüasyon» yüzünden bütün kazanılanlar kaybedildi ve daha da edilecek. Köylü vatandaşlarımızın durumu da aynıdır. Kendiliğinden toprak işgallerini, işsizlik ve pahalılığı protesto ve taban fiyatlarının tespiti için yapılan miting ve yürüyüşleri de; işçi sınıfımızda olduğu gibi politik bilinçlenme bakımından faydalı, fakat yetersiz hareketler olarak saymak zorundayız. Memur, öğretmen, küçük esnaf ve bazı serbest meslek kuruşlarının hareketlerini de aynı şekilde değerlendirmek gerekir. Devrimci üniversite gençliğinin genellikle politik meseleleri ele alan davranışları bir dereceye kadar emekçi halkımızın politik bilinçlenmesine yardımcı oldu ve oluyor; bu inkâr edilemez. Fakat onlar da Halkımızın ekonomik bunalımlarını iyi değerlendiremedikleri için yüzeyde kalıyorlar. Ve hareketleri dağınık ve plânsız olduğu için etki derecesi az oluyor.

Halbuki Direnişten şimdilik amacımız; karşımızdaki güçleri en etkili biçimde sarsmak ve zor durumlara düşürerek, isteklerimizin ve düşüncelerimizin tahakkukuna uygun en iyi ortamı yaratabilmektir. Bu da ancak, yapacağımız direnişin; plânlı, örgütlü, kademeli ve mümkün olduğu nispette tüm emekçi halkımızı kapsayacak biçimde yapılabilmesi ile mümkün olur. İşte böyle direnişe, «GENEL DİRENİŞ» denir.

Gelecek sayıda; Genel Direnişin pratikte uygulanmasının nasıl mümkün olabileceğini ele alacağız.

DÜŞÜNCE

FİNANS KAPİTAL NEDİR?

«SOSYALİST» in eski ve şimdiki sayılarında «Finans - kapital» sözü en sık geçen bir frenkçedir. Türkçesi Mali Sermaye diye çevrilse, daha anlaşılır olamaz. Kapital, bildiğimiz Sermaye'dir. Finans; maliye, büyük şirket ve bankalar işidir. Ancak, Tarih içinde Sermayenin geçirdiği değişiklikler gözönüne getirilmedikçe, Finans - kapital sözünün anlamı ve önemi kavranamaz.

Medeniyetten önce, insan Toplumu SOSYALİST idi. O ilkel Sosyalizmde, ne Sınıf, ne Sermayeci vardı. Her şey toplumun ortak malıydı. Medeniyet Özel Sermaye ile doğdu. Onun için, bugün hâlâ: Özel Sermaye vurgun yapmazsa Medeniyet ölür, sananlarımız çoktur. Oysa Medeniyet gibi, Sermaye de ezeli, değişmez şey değildir.

İlk özel sermayeci tip Sümerlerde «TAMKARA» adını alanlardır. Bunlar Toplum varından aşırdıkları değerle Antika Sermaye diyeceğimiz gücü edindiler. Batıda, Kapitalizm doğmadan önceye dek dünyayı allak bullak eden Antika sermayeye Önsermaye (PREKAPİTAL) denir. Önsermaye iki başlıdır:

a) Tefeci sermaye: Para alışverişi yapıp Fâiz alır.

b) Bezirgân sermaye: Mal alışverişi yapıp kâr eder.

Mar'ın «İkiz kardeş» dediği Tefeci - Bezirgân sermayenin, Modern sermayeye zıt olan yanı: üretime karışmaması ile özetlenir. Antika Toplumda üretimi ya hür küçük üretmenler (esnaf, köylü) yapar, yahut büyük Toprak beylerinin geniş çiftliklerinde köleler yapar. Esnaf ve köylünün küçük üretiminden, yahut efendi ve beylerin büyük üretimden çıkardıkları mallara pazara çıkarıp kâr sağlayan bezirgân sermayedir. Küçük üretmenleri (esnaf - köylüleri) ve Beyefendileri ağır şartlarla haraca bağlayıp fâiz sağlayan tefeci sermayedir. Bu sıfatla, Tefeci - Bezirgân sermaye, üretim ve Toplum düşmanı olarak dinlerce lânetlenmiştir.

Batı Kapitalizmi o Antika Önsermayeyi kazıyıp atarak Modern Sermaye'yi üstün getirdi. Modern Sermayenin Antika sermayeden baş farkı: doğrudan doğruya üretimle uğraşmasıdır. Kapitalizmde üretim temelini eline geçiren Sermaye, Tarihsel gelişimi yüzünden birbirine zıt iki basamak gösterdi:

a) Serbest Rekabetçi Sermaye: 19'uncu yüzyıla değin özel sermaye; girişkin ve yaratıcı kişi olan modern kapitalistler elinde işledi. Muazzam Batı medeniyetini kurdu. Kendi «Mezar kazıcısı» olacak muazzam İşçi Sınıfı ordularını yetiştirdi. İnsanlık, Kapitalizmin Serbest (Hürriyet) çağına çok şey borçludur.

b) Tekelci Finans - Kapital: 19'uncu yüzyıl ortalarından beri temellerini atıp 20'nci yüzyıla girer girmez kayıtsız insan oğlunun her şeyine egemen olan sermayedir. Serbest Rekabet çağında egemenlik bütün olarak SERMAYECİ (Kapitalist) SINIFININ elinde idi. Finans - kapital çağında, kapitalist sınıfının dahi çoğunluğu aşağı safa itilir. Gerek (sanayici, Tüccar, Banker) KAPİTALİST'lerin, gerek (Büyük emlâk sahibi, Toprak beyi, ağa mütegallibe, eşrafı) RANTİYE'lerin (İRAT yiyicilerinin) içinden en kalınları, en soyguncu, vurguncuları bir kaç büyük ŞİRKET - BANKA kubbesi altında buluşup kaynaşırlar... Sanayii, kiraati, Alışverişi, Siyaseti, Bilimi, Felsefeyi, Ahlâkı, Dini, her şeyi TEKELCİ SERMAYE'lerinin zokası altına sokarlar. İşte buna FİNANS - KAPİTAL denir.

HALK DERSLERİ

Dedenin dedikleri :

Onun için, «Neyiz!» dememeli, «Ne olacağız» demeli, sözü buraya gelir. Neyiz? Bugün Köylüyüz, Esnafız, Ne olacağız? Yarın içimizden bencek düşenlerimiz İşçi olacağız. Onu hiç unutmayalım. Dünyanın dönülmez gidişi bu. Uzak yakın, yeryüzünün her ülkesinde: başka her sınıf insan azalıyor, işçileşiyor, İşçi Sınıfı artıyor.

Bizde de başka türlüsü olamazdı.

Madem iş olacağına varıyor. Madem herkes, istese de istemese de İşçi olur. Öğrenmekten korkmayalım. Bu işin, işçileşmenin ne olduğunu, neden nasıl olduğunu araştıralım. Bunu artık düşünmemizin zamanı gelmiş, geçiyordur. Hepimiz, alınteri ile, nâmusu ile çalışanlarız. Başımıza gelenler, pişmiş tavuğun başına gelmiyor.

Çiğ idik piştik, pişiyoruz. Elhamdülillah, diyeceğiz. Ama içimizde en çok pişen, iki kavrulmuşa dönen, yananlarımız: Esnaf, Köylülerimiz oldukları gibi kalmıyorlar. Köylü ve Esnaf iken, bir de bakıyoruz işçileşivermişler.

Biz onu, aramızdan gitti, yok mu oldu ne? bilirken, bir de bakıyoruz yanımlarmız hiç de yok olmamışlar. Köyden, Kasabadan fabrikalı şehirlere gitmişler. Yeni bir insan: İşçi olmuşlar. Kırlarımızda Amele dediklerimiz var ya.. Onlara dönmüşler.

Ne olmuşlar? İşçi olmuşlar. Yandı, kül oldu, külü havaya savruldu sandıklarımıza bakıyoruz: hepsi dipdiri İşçi olmuş. İşçi ne? Şıkır şıkır köz olmuşlar sanki

Kimi Kasabada, kimi İlde, Kırda, Kentte: Adana' da, İzmir'de, Ankara'da, Zonguldak'ta, Eskişehir'de, İstanbul'da... Kimi Almanın gâvurunda, Frengin, Belçika'nın, İsveç'in, Avustralya'nın: yetmiş yedi buçuk düvelin yabanında rızık aramaya gitmiş.

Hepsi bizim uşak. Dünkü Esnaf, Köylü. Küçük tarlayı, dükkânı bırakıp gitmiş. Başkasının büyük tarlalarında, işyerlerinde iş arıyor. Çalışan, iş çıkaran, ekmek, otomobil, makina, radyo, kâğıt... her çeşit mal yaratan insan kesiliyor.

DEDE HANDE

Devrimcilerde Başsız Develik

— I —

Al Aydınlık - TİP KONGRESİ

Bindiği Dalı Kestiğinin Resmidir..

«Sosyalist Dergi» alt başlıklı Al-Aydınlık daha «dokt» (çok bilmiş) tur. Hep şöyle «ağırbaşlı» girişir:

«Hareketin neresinden ve nasıl başlanacağı sorunu henüz tam bir açıklığa kavuşmuş değildir.» (Kasım 1970, 1)

Çıkışları 3. yıla giriyor... Herkes bir iş «bitirdiklerini» umar. Onlar henüz «başlamak» şöyle dursun, daha neresinden başlayacaklarını bilmiyorlar. «At'tantizm» dedikleri hâl; «Bekle gör!» Neyi bekleyeceğiz? «Tartışma ortamının yaratılmasını», «merhalelerin... ulaştığı noktanın... çizeceği yolun doğru değerlendirilmesi» ni!

Cancağızlarım, hiç mi canınız sıkılmadı 2 yıldır, 2000 kez bu kör tespihi çekmekten? 1950 ile 60 arasını yarım satırla atlıyorlar Genç Osmanlar: «Hareketin sağır duvarlar arkasına hapsedildiği dönem». O kadar! Ne Emekçi Parti, ne Vatan Partisi hiç olmamış.

Asıl yularsız arslanların: «İdeolojik birliği... TURK SOLU dergisinin çıkışıyla başlamış»... Bunu okuyunca rahatlamak istiyorsunuz. Neyse, bâri: «İdeolojik birlik... başlamış» mı? Eh, «Aydınlık» lar 2 ama, demek «ideoloji» 1 imiş zağar! Aynı sayfanın orta yerine gözünüz takılıyor:

Türk Solu: 1) «Cephe dergisi havası içinde amaçlarını kalın çizgileriyle gerçekleştirmiş»;

2) «Bir yandan proleter devrimci hareketin derlenip toparlanmasını sağlamış»..

Oh, oh! Ne iyi. Hareket te «toparlanmış».. Tam sevinmek istiyorsunuz, bir de aynı 3. sayfanın aşağısında ne görüyorsunuz?

Aynı TÜRK SOLU'nun... «giderek güçlenmesine rağmen:

1) «Nicelik olarak gelişen hareket ideolojik gelişme ile tam bir paralellik sağlayamamış»;

2) «Ve bugünkü dağınıklık ortamına ulaşılmıştır.» (3)

Behey kardeşim Nasrettin Hoca: ya o «İdeolojik» ve «Derleniş» dalının üstünden in, ya elindeki «Nicelik» ve «Dağınıklık» testeresini bırak... İkisini de yapamaz. «Toparlanış» öylesine tostoparlak olmuş ki, «Örgüte dönüştürülme olanakları», «bir takım küçükburjuva unsurların» zıpzıptaşı gibi yuvarlanmış gitmiş!

İşini Bilmeyen Çavuşlar:

Aydınlık Erenlerimizin «Sağı solu olmaz» demiş. Bırakalım kendi düşenleri. Kendı dışlarında neylerler?. «TİP Özel Sayısı» çıkarırlar. Yıllar yılı TİP'i «Oportünist» lerden «kurtaracak» idiler. Nasıl?.. Gene bir «dokt» satır atıyorlar ortaya:

«TİP'in bugünkü sonuca ulaşmasının kaçınılmazlığını iddia etmek kadercilik olur.» (3).

Aman ne güzel söz değ'l mi? Bizim tekkenin dervişleri MDD'ci tespihlerini ellerinden düşürmezler ise de, «Kaderci» olmayacağa benzerler. Şu TİP'i belki de «Dev Devrimci» bilekleriyle, kötü «Oportünist» lerden temizleyecekler... O umutla 4. sayfayı açar açmaz çarpılıyorsunuz. «Kaderci» olmadıklarını «iddia» eden Al-Aydınlık Şıhları ne kerâmet gösteriyorlar? Aynen şu:

«... Proleter Devrimcileri hatırı sayılır bir delege gücüne sahiptirler.»

«Ha gayret!» diye yüreğiniz hopluyor. Arkasından, minare boyu sıçrayanın, paraşüt kayışı ansızın kopmuşça, yere düştüğüne tanık oluyorsunuz:

«Ancak, deniyor, bu hâinler kliği ile artık yapılacak bir şey kalmamıştır.» (4)

Yâni, tam iki dirhem bir çekirdek Otzovizm! Kapıyı bir şiddetle çarpalım düşmanın yüzüne ki, görsün! Ama sen, evi «bu hâiuler kliği» ne bırakıp kaçıyorsun Babalık?. Körün istediği bir göz, sen iki veriyorsun. Belki sana çok «ileri kaçıyorum» gibi geliyor. Ama, kaçışın ilerisi, gerisi olmaz. Sen cepheden kaçıyorsun. Hem de ne zaman? «Hatırı sayılır bir delege gücüne sahip» olduktan sonra... Doğrusu bu kadarına pes!

Yunan Ordusu Anadolu'da kaçarken, Başkumandanı Papulas: «Ordumuz mağrurane ricat ediyor!» demişti. Gümüştük. «Hatırı sayılırca» içine girilmiş bir kale, tek kurşun atılmaksızın düşmana teslim edildikten sonra, dışarıda kurusıkı zafer topları atmanın nasıl bir düğün dernek olduğunu anlayamadık. Döktürüyorsunuz:

«Eski oportünizm kendi leşiyle birlikte içi boş bir tabut haline getirdiği TİP'i de Tarihin mezarlığına gömecektir.» (4)

Hep «Parlak Edebiyat» bizi öldürdü, öldürüyor, öldürecek. Ya o savaşmak için her şeyi göze almış çocukların kabahatleri ne? Al götür bir düğün salonuna, orada da «rakınrol» havasıyla birbirine kapıştır. Sonra hiç bir kesin kararsız; 10 günü eksik, 9 ay sonra doğacak çocuğun şerefine elleri yağmur duâsına aç... Dile kolay Başsız - Develik. Onlar koğacağına biz kendimizi mi koğduk? Modern Proleterya Devrimciliği, Antika Şövalye haysiyetçiliği değildir. «İşin bilmeyen çavuşlar, iki elle apışını avuçlar.»

III. TİP Kongresi:

Yanılmış olmayı çok isterdik. TİP Kongresinde savaş vermeksizin çekilen yiğitler: «Dev - Genç», Al «Aydınlık Yazı Kurulu» ve «Gençler» imiş. Bir küçükburjuva kapıkulu organından yazılıca öğreniyoruz. TİP Kongresi birinci gün 206, ikinci gün 243 üye ile toplanmış. Sosyalizmin «Yeni Mehmedağa» sı Aybar: kendi şarkısının söylenmediğini anlayınca gelmemiş bile. Ona bu «Çekimserliği» helâl ederiz. Adamın pozu çok, tezi yok. Niye zahmet etsin?

Kongreye CHP'den tebrik' ler gelmiş: İ. İ. Paşanınki sessiz, Ecevit'inki «biraz alkış» lı olmuş. AP'den bir Halis Muhlis Şırşır Tehdit göndermiş. Kongre içinde, Antitez MDD'cilik «çekimser» olup, Roma Pleb'leri gibi kendi Mübarek Keşiş Dağına çekilmiş. O zaman Klâsik bir üçlem kalmış: 1 — Merkez (Batak); 2 — Doğucular; 3 — Sendikacılar. Bunların güçleri, aldıkları oylara göre belli oluyor.

Merkez - Batakçıların eski üçlemi ABA'cılar (Aybar - Boran - Aren) idi. Bu Kongrede BAS olmuş (Boran - Aren - Sargın). BAS'ların adayı Bn. B. Boran Parti Genel Başkanlığını almış. Kazandığı oy 128... Aybar'la birlik oldukları söylenen Sendikacılara ancak 10 veya 15 oy yakıştırılıyor. Sendikalizm, ideolojikman silinmiş.

Merkez dışında asıl ağırlığı olan muhalefet Doğu grubudur. 67 delegesi vardır. Bizim MDD'ci - Aydınlıkçı'lardan Ak-Aydınlık, bunca ağız kalabalığına rağmen 9 delegeden fazlasını sağlayamamış. Sağda Sendikacılar gibi, Solda Ak-Aydınlıkçılar da silinmişler. Hemen hemen Sendikacılarla paralel ve eşit oy almışlar. Ne var ki, TİP Merkez'inin MDD'ci Aydınlıkçılara karşı yaptıkları persekusyonlar göz önüne getirilirse, Ak-Aydınlığınki epey bir ilerlemedir: Ali kıran Toz koparan Sendikacılara yetişmiştir.

Al-Aydınlık, kimilerine göre 75 delege sağlamış. En az 60 delegesi var. Bu üçte bire yaklaşık bir oy sağlar. TİP içinde doğru proleterya çalışması yapsaydı, daha onlarca adsız delegeyi aydınlatabilirdi. Hiç bir şey yapmasa 9 Ak-Aydınlık, 67 Doğu delegeleriyle yan yana: 136 oy sağlar, 128 oyla Merkezcilerin kaptıkları Parti Başkanlığını ve Kongreyi ele geçirirdi. Bundan niye korktu? İşin içinde bir iş olmalı.

Sendikacıların Gelişimi:

Beğenilmeyen Sendikacılardan aşağı kalınmalı mıydı? MDD'ci Aydınlıkçıların 7'de 1'i olan Sendikacılar, ileri gelenlerine göre, ilkin: «Boran'ın Başkanlığına kesinlikle karşı» çıkıyorlar. Delege çoğunluğu ve belki de ortak karşıtları onları gerçekçi davranmaya götürüyor. «Genel Merkezi Hazırlama» işine katılıyorlar. 21 kişilik «Genel Yönetim Kurulu» na kendilerinden: «Sadece Kemal Türkler ve Sülker'in temsili yeterli değildir» diyorlar. Sonra Genel Başkanla ne konuşuyorlarsa: «Mesele çıkarmayacağız» sonucuna varıyorlar.

Sendikacılarda, yeni bir doğrultu ve gelişme de göze çarpıyor: «DİSK (Devrimci İşçi Sendikaları) bünyesi için de bir «Politik Büro» kurulacak» mış. Bunu bir «Trade - unionisme» hazırlığı saymak istemiyoruz. Nedenleri, Pratikte: Sarı Gangster Amerikan rüşvetli ve Finans - Kapital destekli kolos «Türk-İş» ile kutuplaşmalarında toplanıyor. Teorik açıdan da olumlu karşılanması gereken iki eğilim beliriyor. Bunları, Kemal Türkler şöyle özetlemiş:

1 — «İşçilerin Bilinçlendirilmesi lâzım». Ne yönde? Politika yönünde. Hangi Politika? Bu nokta henüz gölgelidir.

2 — «DİSK, İşçiler gibi Köylülerin örgütlenmesini de gerçekleştirmeye çalışacaktır.» deniyor. Burada yanılma payı azalıyor. İşçi Sınıfımızın kendi sınıf bencilliği içine hapsedilmemesi, Halk yığınımızın en geniş yığını olan Köylülüğümüzü mücadele arkadaşlığına kazanması yerinde bir amaçtır.

Doğu Sosyalistlerinin Olumluluğu:

Doğulular, şimdiye dek, haklı haksız, «Derebeği» elemanlara kapılmış gösteriliyorlardı. Doğu'da Derebeği kadar, belki onlardan çok Aşiret başkanları bulunur. Onların kökleri İlkel Komuna biçimlerine dek uzanır. Bu İlkel Komuna şeflerini, ezberlenmiş «Derebeği» kalıbı içine hemen sokmak büyük saçmalık olur. Onları Toprakbeği durumuna sokan baskı: Tanzimat maymunluğunun Batıdan tercüme ettiği Kapitalist kanunları yüzündendir.

Onun için, TİP içinde aktif olan Doğulu arkadaşlara o basmakalıp «Derebeği» dam-

(Devamı 8. sayfada)

OTO KRİTİK

Dışa dönük devrimciler

Orhan MÜSTECAPLI

Bizim keskin küçük burjuva devrimcilerimizin antenleri daha çok dışa dönüktür. Dünyanın bilmem neresinde olan bir emperyalist sömürü veya küçük burjuva devrimci hareketi hakkında kılı kırk yarmaya bayılırlar. Mao Zetung ve Çin Halk Cumhuriyeti yöneticileri ile Sovyetler Birliği yöneticileri arasındaki çatışmayı biricik önemli konu sayarlar. Fakat kendi burunları dibindeki gerçekler onları pek ilgilendirmez. Bu duruma bazı çevreler tarafından özellikle itildiklerinin farkına da varamazlar.

Pek tabiî, Proleterya Enternasyonalizmi bir bütündür. Dünyanın neresinde olursa olsun, her türlü devrimci veya aksi devrimci hareketler bizi yakından ilgilendirir ve ilgilendirmelidir. Fakat kendi gerçeklerimize ve devrimci çalışmalarımıza daha fazla önem vermek şartıyla. Çünkı; her halk kendi Devrimini kendi yapmak zorundadır' İster Demokratik Devrim olsun, ister Sosyalist Devrim olsun bu böyledir, değişmez. Stalin: «Devrimler ithal malı değildir» sözünü bu anlamda söylemiştir.

Yurdumuz bugün iktisadi ve siyasi bir krizin içine girdi. Proleterya ile Burjuvazi, fakir ile zengin arasındaki yaşantı farkı (Resmi rakamlara göre) 20 bin misli oldu. Sınıflar arasındaki zidlıkların bu derece artmasının altında derin anlamlar saklıdır. Lenin'in; «Devrimci hareketlerin gelişme şartları» ve «Devrim şartları» için söylediklerini bir daha, fakat iyice anlayarak okumalıyız. Marxist - Leninist teoriyi kitap sayfalarından çıkarıp, Yurdumuzun somut şartlarını gözönünde tutarak uygulama yolları aramalıyız. Bunu yaparken de gösterişçiliği ve karyerizmi bir kenara itmeliyiz. Soyut ve kısır teorik tartışmalardan kaçınmalıyız. Engels: «Marxizm doğma değil, hareket için yol göstericidir.» der. Nasıl, devrimci teori olmadan devrimci pratik olmazsa; gerçekten devrimci bir pratiğin olmadığı yerde de devrimci teoriden söz edilemez. Onun için önce devrimci pratiğin de ne olduğunu iyice öğrenmek zorundayız. Devrimci Pratiğin ne olduğunu öğrenebileceğimiz kitaplar ve malzemeler mevcuttur.

Devrimciler; uyanalım ve doğrular etrafında birleşelim. Amerikan emperyalizminin ve yerli Ortaklarının hazırladıkları oyunlara gelmeyelim, tuzaklara düşmeyelim... Proleteryayı birleştirmek ve örgütleyebilmek için önce Devrimcilerin anlaşması, birleşmesi ve saflarını sıklaştırmaları şarttır. Tehlike çanlarını duyalım, yoksa son pişmanlık fayda vermez.

Manifest gibi: «Asya'da bir Hayalet dolaşıyor: Mao Mao Hayaleti» diyelim. Bunun bizde de harika türleri belirdi. Yeri geldikçe konuya değmek üzere, şimdilik kısa bir giriş deniyoruz.

1 — Mao-Mao Tarikatımız

«Mao-Ze-dung düşüncesi».. Biz de de derviş'lerini buldu. Dervişlik olsun da, ne olursa olsun. Onu beceririz. Sırtta abâ, elde asâ, kolde Keşkül'ü fukarâ.. Yalnız mangır mı? Fikir de dilene dilene, Mağripten Maşrıka gideriz. Hazreti Muhammet: «Ütlüb'ül İlm Velev fis Siyn: Bilimi Çin'de olsa dileyin» demiş. Dilemişiz, gitmişiz, almışız, gelmişiz: Pusula - Barut - İpek - Kâğıt... daha neler, ne hünerler ve biberli baharlar.. Hep Çin'den gelmiş.

Neden Sosyalizm gelmesin? O da geldi. Hem tam bizim Halvetiyye tarikatının elde bin bir tâneli vird'ü tespihi, her parmağın üç boğumu gibi üçer üçer çekiyoruz: Marksizm - Leninizm - Maozedung düşüncesi... Birbirimizi mat etmek için, hep onu tekerliyoruz. Ve her kim ki tekerlemezse: neûz'ü billâh Kâfir olur. Öylesine keskin Mao'cular türedi kim... kürsü'lerde!... «Kürsülerde» ya.. başka nerede olacak?

Evet, hiç şaşmıyalım: hepsi, İmam-Hatip diplomalı vâizler gibi. Hep siperce bir kubbenin altında, yahut göklere doğru basamak basamak yükselen kutsal Menberin üstünde, gözlerimizi çevremize kapayarak, ağzımızı Cemâate açarak okuyup üflüyoruz: Marksizm - Leninizm - Mavzedung düşüncesi... «Marksizm - Leninizm» yetmiyor.. illc «Mavzedung düşüncesi»!!

2 — Dünyayı sarsan 2 Deyiş: Tse Tung mu? Ze-Dung mu?

Çinli yoldaşlarımız, Moğol Atalarımızın kanıyla öylesine katışıktırlar ki, çekik gözlü, çıkık yanaklı sarp yüzleri bize ayrıca sıcak bir yakınlık verdiği için midir? İçten ısındık hepsine. Liderleri Mao, masallarımızın tükenmez büyülü Çin Padişahı gibi geldi oturdu kimi kafalarımıza. Öylesine ki, adını Çin tecvidi ile kalkalelemiyenlere, cahil sapkın görmüşçe yukarıdan bakıyoruz.

Mao'nun sonu nasıl okunacak? Bir takım kendini bilmez nâbekârlar «Tso Tung» diyorlarmış. Neuzubillâh: kâfir oluyorlar «Tse Tung» diyenler. Ağırbaşlılığına toz kondurmıyan ağır sayfalı, ağır bilim yüklü bir «Aydınlık» dergisi de az kalsın cehennemlik olayazmış: «Tse Tung» diyormuş! Yememiş, içmemiş Çin'cede aslını aramış. Meğer Çin-Mâçin'li ağzı ona: Tse-Tung değil, Ze-Dung dermiş.

Allah, Allah!.. Ne ulu günah! «Bilimsel Sosyalist Proleter Aydınlık» özel sayısında hemen, hadesten teharetle, gusul ve setr'i avret eyleyip, abdest almış: Bundan kelli, sakın ola Mao-Ze-Dung'a Mao-Tse-Tung demekten hararetle tövbe istiğfar ediyor. Bir daha mı «Mav-Tse-Tung» demek? Yârabbi, sen o müşrikliğe artık düşürme Ak-Aydınlık kulunu. Ve ey! Mao Mao müritleri: gözünüzü dört açın: Mao-Ze-Dung'a kalkar Mao-Tse-Tung derseniz, yeriniz Gayyâ kuyusunun dibi olur!

Böyle tilcik atlatmıyorlar, bizim Mao-Mao tarikatinin Şıh'tan icâzet almış tâze Halifeler... Gelin görün ki, şu Çin Ümmeti çok ince külâh eylerler adama. Türkiye'ye dek ilettikleri Mao Peygamberin İncil'i Şerif'i üstüne nasıl bir ad koysalar beğenirsiniz? Olduğu gibi aşağıya alalım:

«Oeuvres Choisies de MAO-TSE -TUNG.»

Evet, bizim koyu dindar Mao Müritlerine Mao'nun Çinlileri bu affedilmez mûzipliği yapıyorlar. Resmen «Ze-Dung»a «Tse-Tung» diyorlar. Hem nerede? Mao'nun Pâyitahtı Pekin'de. Yukarıdaki kitabı yayınlıyanların adresleri şu:

«Yabancı Diller Baskı'ları. PEKİN, 1969.»

Olabilir. Çin'de de bir «Revizyonist» ajanı, tâ Pekin yayınlarına dek burnunu sokmuş. «Ze-Dung»u «Tse-Tung» diye bastırmakla, «Maocu Halk Savaşı»na sinsice ihanet ediyordur. Bizim müritler yeminlidirler. Hâşâ! öyle fisk'ü fücur'a ölseler düşmezler....

3 — Sosyalizmin Üçlemine: Dung!

Vaktiyle, İsâ dininin, «eskilerce «Teslis» denilen, «Üçlemi yerine, yukarıki üçüzün kuyruğunda «Stalin» gelirdi. Mao-Mao'cularımız onu makaslamışlar. Yerine «Mao-Zedung»u takmışlar. Genellikle «Batı»: deyince «Hristiyan» akla gelir. Hristiyan kültürüne alışmış olanlar, Sosyalizmi de «Teslis» leştirerek popüler olmak istemişler. Yahut, düşünmeden onu yapmışlar.

Şimdi (Marksizm + Leninizm + Stalinizm) üçlemi: (Marksizm + Leninizm + Mao-Zedung) düşüncesi olmuş. «Stalin»: (Çelikçil) demekti. Zâhir, çelik yeterli görülmemiş Mao-Zedung'un içinde hem «Mavzer» var, hem de sonu Nakkaare dedikleri «Kös» adlı koca davulun yaman tokmağı gibi: «Dung!» diye her düştükçe adamın ödünü patlatıyor.

Pek sevdi kimi «sosyalistlerimiz» bu «Esmâ'i Hüsnâ» (Güzel-Adlar) çekmeği. Bizim bile neredeyse hoşumuza gidecek: Mav-Ze-Dung! Ho-Şi-Minh'inkinden hoş ve cengâver kaçıyor kulağa. Yüzlerce yıldır çok çekti Çin Ümmeti. Kurtuluşunu 24 saat davul zurna çalarak kutlasa yeridir. Mao'nun el kadar kızıl kaplı kitapçığını bağrına basmadıkça nefes almasu hakkıdır.

4 — Devrim'in DEVRİM olduğunun «Keşfidir»

Ve nedir Mao-Ze-Dung düşüncesi? Marksizm-Leninizm'de söylenmemiş ve yapılmamış hiçbir yanı bulunmıyan bir diyalektik ve pratik olay: Devrim'in «DEVRİM» olduğunu düşünmüş Mao. Çok haklı. Devrimin: Silâhlı bir ayaklanma olduğunu da düşünmüş Mao. O hepsinden doğru.

Ya bizim Devrimbazlar?

Elbet, Moskova'dan Pekin'e, Hanoy'dan Havana'ya dek yeryüzünün dört yanı kanlı ve silâhlı savaşlarla Sosyalizme doğmasaydı, Santiyago'da Şili'de Allende'nin «Marksizmi» Sandıktan çıkıp İktidara geçebilir miydi? Orada bile hiç değilse Genel Kurmay Başkanı gizli gizli kurban edildi, sağcılar tarafından. Hâlâ da «Devrim» oldu mu? Göreceğiz.

5 — Hey gidi «Mavzer» Yoldaş Mao - Zedung'un. Rusça'daki: «Söz Mavzer Yoldaşın!» şiirini aslından tercüme ve popülarize etmesine ihtiyacı yoktu. Koca Çin öyle bir yanardağın krateri olmuştu ki, orada en sünepe kalem çelebisi, akşam dairesinden çıkıp evine sağ sâlim gitmek istiyorsa, kalçasına, Mavzer olmadı, çakaralmaz bir tabanca takmadan yola düşemiyordu. Neden? Şu «ebedileştirilmiş» sözden ötürü:

«Uzakdoğu'da Çin hacılarının etekleri bir karış kısalsa, Uzakbatı'da Mançester Dokuma endüstrisi zıngadak duruyor» da ondan. Üzerinde güneşin batmadığı İngiliz İmparatorluğu bile grevden ihtilâle kayıyordu da ondan. Kapitalizm kolayını bulmuştu: Batıda İşçi Sınıfını Devrime ayaklandırmaktansa, Doğuya sömürgeliğin ateşten gömleğini giydiriveriyordu.

Hele Doğunun tepesinde Osmanlı Pâdişahı, Acem Şehinşahı, Çin Fağfuru gibi yozlaşmış Tefeci-Bezirgânlığın küpüne zarar keskin sirke bir Derebeği tünetilmiş bulunuyorsa: o hepsinden ucuz ve rahat sömürü alanıydı. Yarı sömürgenin yerli Bekçi Köpekleri (ve yalnız onlar mı?) zaten birbirleriyle hırlaşıp kuduzlaşmaktan ve kendi kendilerini ısırmaktan öteye geçemezlerdi. (Yerli «Devrimci» lerimizin yaşı ona benzemese?!)

6 — Yarı Sömürgede Tüm Silâhlı Ölüm

Yarı Sömürgelerden Osmanlı parçalanıp kuşa çevriliyordu. Acem diyarının hazineleri, Tahran dan yukarısı senin, aşağısı benim; hakpayı eski kalantor Emperyalistler arası kasap çengelinde kesilip biçilmişti. Ortada tek Antika av: Uçsuz bucaksız 6 milyon küsur kilometre karelik, Dünyanın içinde ayrı ve kapalı bir Dünya olan Çin yarı sömürgesi kalıyordu. Onu kim yiyecek?

MAO! MAO!

O genel kılıçtan geçiriliş sırasında idama götürülürken kaçıp canını kurtaran Mao: «Bütün iktidar tüfeğin namlısı içinden çıkar» demiyebilir miydi? Mao bu durumda yetişmiş. Bir de bizim serde yetiştirilmişleri düşünün!

YAZAN: Hikmet KIVILCIMLI

Kapitali olan herkes! Bütün limanlarını, ırmaklarını, göllerini yetmiş iki buçuk eski oturaklı, yeni yırtıcı çeşit Emperyalist canavarları tutmuş. İkide bir yan yattın, çamura battın: Çin'in her işine, topla tüfekle, açık ve kanlı saldırıyorlar. Bu saldırılarla iyice âhenkleştirilmiş Çin iç düzeninin her kaya dibinde bir silâhlı Çakıcı haydut, günde metelik için adam doğruyor. Her dağ tepesine bir ayrı din ve ayrı kin fışkırtması Genral «Savaş Ağası» sivrilmiş, durmayıp silâhlı yağma ve yangın kışkırtıyor.

19. cu yüzyıl ortasından (Kapitalizmin devri Ekonomi Krizlerinden) 20. ci yüzyıl ortasına (Kapitalizmin Politik Krizlerine: Evren Bunalımlarına, Evren Savaşlarına, Evren İhtilâllerine) dek, her büyük sanayi ufunetini başkasının ülkesine boşaltmak istiyen soyguncu: kesik başlı, yerde yatan Çin Bereket ejderhasının tatlı etine saldırmış. Ama lâfla değil, çıplacık silâhla saldırmış. Çinli de, diline dolanan zikr'ü tespihle değil, eline geçen her türlü yabayla, kazmayla, bıçakla, kamayla, yâni gene silâhla habire, uluorta Harakiri yapıyor, karnını kılıcıyla deşip kanlı barsaklarını dışarıya fırlatıyor.

7 — Çin'in 1.Kuvayimilliyeciliği: Uzun Yürüyüş

Bunalımlar, İç savaşlar, Dış savaşlar.. ayrıntılarına girmiyelim. Kanın gövdeyi götürdüğü Çin'de herhangi bir Devrimcinin: 1789-1830 - 1848 - 1871 - 1905 - 1917 ve ilh. Devrimlerinin soluk ve tükürükle olmadığını «Keşf» etmesine hiç ihtiyacı yoktu.

Mareşal Çan-Kay-eşeği, o zamane dek elele yürüdüğü Proletarya Devrimcilerini 1927 yılı kahpece arkadan vurup, Şanghay, Nankin, Kanton'da rastladığı devrimciyi yakalıyordu. Soru sual yok. Ellerini arkalarına bağlatıyor, koyun gibi ama, boyunlarından değil, enselerinden kestirtiyor, başlarını ayakları üstüne diziyordu.

O genel kılıçtan geçiriliş sırasında idama götürülürken kaçıp canını kurtaran Mao: «Bütün iktidar tüfeğin namlısı içinden çıkar» demiyebilir miydi? Mao bu durumda yetişmiş. Bir de bizim serde yetiştirilmişleri düşünün!

Şehirde katliamlar sürüp giderken, Köylerde patlamış ayaklanmaların başına işçilerle katılmamak: karşı-devrimciden başka hiç kimsenin yapabileceği iş olamazdı. Çan-Kay-Şek ordusu örnekti. Kapitalist düzeni uğruna bile dövüşürken, az çok bir düzen getirebildikçe 2 kat büyümüştü. Haydutlara karşı kim direnşe, canından bezmiş halk, hemen onun çevresinde ordulaşıyordu. Tıpkı bizim Birinci Kuvayimilliye Anadolusu...

Onun için, Mao'lar, Şu... lar çevresinde, oldukça ... silâhlı direnmeyle, 1930 yılı 50.000 kişilik ordu doğdu. Çang eşeğinin 900.000 kişilik üçüncü saldırısında Mao'lar: 90.000 kişilik orduları ile teslim mi olacaklardı? 16 Ekim 1934 günü Düşmanı yarıp, Uzun Yürüyüşe geçmekten başka yol yoktu. 368 gün, 18 sıradağlar, 25 ırmak aşıp, 300 çarpışma, 15 düzgün Muharebe vererek, 10.000 kilometre yol alındı. 10.000 kilometre: Çin'in bir ucundan öbür ucu bile değil, oporta göbeği idi! Şensi'ye böyle gelindi.

Şensi, ilk Çin uygarlığına Kentleşme kaynağı olmuştu. Şensi'nin inanılmaz Stratejik Savunma değerini kim keşfetti? Mao mu? Hayır: Hazret'i İsâ doğmadan 80 yıl önce, Çin'in Herodot'u sayılan Sseu-Matts... Kızıl Ordu'nun Uzun Yürüyüşle sığındığı yer için, Sseu-Matts: «20.000 kişi ile bu Devlet mızrakla silâhlanmış 1 milyon kişiye kafa tutabilir.» demişti. Yürüyüş sonu Kızıl Ordu'da 90 binden tam o kadar kalmıştı: 20.000 kişi... Çang 1 milyon kişiyi nereden bulacaktı? Çang bulmıya kalksa, Emperyalizm Çin'i tek vücut görmeye dayanamazdı.

8 — Çin'in Yunan'ı Japon: Mao Yaratığı mıdır?

Emperyalistlerin en zıpçıl haydudu Japon, daha 1931 ... Mançurya'yı ele geçirmişti. 15 Temmuz 1937 günü Çan-Kay-eşeğinden, dış Moğolistan'daki Çahar'ı istedi. Gelenekçil Çin Başkentinin Çin Seddi ile korunduğu yerleri: Hopeh'i de istedi.

Japon emperyalizmi bir hafta bile bekliyemedi. 21 Temmuzda Pekin'i, 27 Ocakta Şanghay'ı, 14 Kasımda Kanton'u işgal ederek yayılmaya başladı. Mao'nun yakasını kurtardığı 1927 yılından, İkinci Emperyalist Evren Savaşı sonu İç Savaşların bittiği 1949 yılına dek 50 milyon Çinlinin öldürüldüğü anlaşıldı.

Bütün bu olaylar mı «Mav-Zedung düşüncesi» nin eseridir? Yoksa «Mav-Zedung düşüncesi» mi o olayların ürünüdür? Çin'de yetmiş yedi buçuk emp... «din adamı» ge... rine bakın. H...

... elde ... «Mav-Zedung düşüncesi», hele Marksizm-Leninizm le temastan sonra, ne yapabilirdi? 90 lık Bonz'ların (Çin memurlarının) arasında çelebice kalemtraşlar bileyerek, fırçalar püskülliyerek «teraşiyde şiirler» düzmekte ve imtihana girip maaşına yarım Yen zam alma hasretini çekmekle kalabilir miydi?

9 — Türkiye'de miyiz? Osmanlılıkta mıyız?

Ak sayfalar üstüne Kara tilcikler dizişti rirken, Bilimcil Sosyalizmi kimsecikler bırakamıyan ateşli beğciklerimiz var. Bunlar öz-arı-Türkçeyle, turnalar gibi: «Ortam! Ortam!» diye dem çekerler. «Mav-Zedung düşüncesini», yerin dibinden zorla göğe fırlatan ortam dediğimizdir. O ortam: Kapitalizmin son kertesinde, Komprador Burjuvazinin memleketi yabancı emperyalistlere, hiç bir maske takınmaksızın sattığı ortamdır. O, Yarısömürge Antika İmparatorluğunun paldır küldür yıkıldığı ortamdır.

Mao'yu Mao yapan Ortam: Çin Yarısömürge İmparatorluğunu hem didik didik etmek, hem olduğu gibi alakoymak gibi çelişik amaçların kasırgalı kıyametidir. Türkiye'de Osmanlı Yarısömürge İmparatorluğunu hem paramparça etmek, hem ortak Yerli Komprador, Yabancı Finans-Kapital sağmalı olarak korumak istiyen çelişkiler Kıyameti, 50 yı... ...celerine gelen Türkiye'dir.

Antika Çin İmparatorluğu Emperya... arasında bir türlü pay ... tümü ile patla... saçan bir ... Osman... Trablus - Balkan - ... Evren - I. Kurtuluş savaşı... sında bütün dalları, koll... dandığı için, Sovyetler Devrimine sırtını d... yıllık Kuvayimilliye ... değilse Politik anlamda ... Türkiye biçiminde ...

O nedenle, Çin'd... atik Devrim Komprador Burjuvazinin tehakkümünden bir türlü kurtulamadı. Komprador Burjuvazinin göbekbağı Yabancı Finans-Kapital emrinde kaldı. Millet önünde her türlü Meşrûluğunu ve öncülüğünü yitiren burjuvazinin yerine, ancak İşçi Sınıfı Demokratik Devrimi ele aldı. Yörüngesine oturttu. Proletarya öncülüğünde Demokratik Devrim, önüne geçilmez ...nıyla Sosyalist Devrime ulaş... başka çıkar yol bulama...

Türkiye'de Demokratik Devrim, bir Milli Kurtuluş Savaşı biçiminde gelişti. Komprador İttihatçı Burjuvazi çarçabuk kendisini ele vererek, egemenlik yeteneğini ve gücünü yitirdi. Burjuvazi, 20. ci yüzyılın genç kur... bir ay ...rıcalık sağlayıp, Demokratik Devrimin siyasi yüzeylerde başını bağlıyabildi. Ve 19. cu yüzyıl ortasından beri «Yabancı Sermaye» kılığında Türkiye'ye girmiş bulunan Finans-Kapital: «Devletleştirilme» baskısı altında, Devlet Kapitalizminden doğru Yerli Finans-Kapital egemenliğini sağladı.

Bugün Türkiye'de . Mao'culuk taslamak: Türkiye'yi 50 yıl geride kalmış Osmanlı İmparatorluğu ile karıştırmak o...

Yakın Geçmişten İz:

Sosyalist: Eylemde, Düşüncede sürekliliği tutar. Onun için, 1955 yılı çıkmış «Sosyalist» ten önceki «Vatandaş» gazetesinin «Maksadımız» adlı açıklamasını aşağıda veriyoruz. Bu yazı bize hem 27 Mayıs öncesindeki havayı koklatır, hem de neden bir «Sosyalist» gazetesi gerektiğini bir yol daha açıklamış olur.

MAKSADIMIZ:

VATANDAŞ gazetesinin bir hedefi var. Bizde yazılmayanları yazmak!

Türkiye «Hür» basını için «yazılmayan» şey olur mu?.. Yoksa, biz mi yasak şeyler yazmaya kalkışacağız?..

Allah göstermesin! Bilâkis, Türkiye'de Kanuna yüzde yüz uyan tek gazete belki de yalnız VATANDAŞ olacaktır.

Tuhaflık olsun diye değil, itiraf edelim. Dünyada Türkiye matbuatı kadar hak ve kanunları çiğneme rekorunu kırmış bir gazetecilik bilmiyoruz... En kolayından bir misal alalım. Müstehcen neşriyat yasaktır. Kâinatta kan gövdeyi götürse, gazetelerimiz insanın ancak belden aşağısını sergi yaparlar. Kaşın üstünde gözün var denemez... Aynı gazeteler, birini dillerine doladılar mı, insanlık ve basın nezaketi şöyle dursun, ceza kanununa dahi meydan okurlar. Kızdılar mı, -ki pek kolay kızarlar!- önüne gelene ağız dolusu hakaret yağdırırlar. Soran bulunmaz... Kendi aralarında bile, fikir münakaşasına alışamadıkları için, yalnız söğüşme sporunda Zâl Oğlu Rüstem geçinirler.

Neden?... Çünkü kanun vız gelir onlara! Onlar arkalarını kanuna değil, ağalarına dayarlar. 32 yıldan beri, istenildiği kadar CUMHURİYET ilân edilmiş bulunsun; gazetelerimizde hâlâ Osmanlı Ağalığı hüküm sürer!

Bizim, Kanundan başka güvendiğimiz yok.

Öteki memleketlerde de gazete çıkar. Hem oradakiler, kendilerine «Hür Basın» sıfatını da vermezler, sadece gazetedirler. Ama, havadisi ciddî, hattâ vahim de olsa yazarlar. Bizde «SUSUŞ GİZLİ FAALİYET» başlıca hünerdir.

Her hangi bir gazetemizi insan eline alınca şaşıyor. Acaba, kanserleşmiş sporla, açık baldır bacak da olmasa, matbuatımız ne yapardı? Bir gazetenin ciddî işi, lâlettayn havadis mi vermektir? Yoksa olayları hasır altı mı etm... deyince, yalnız bir insanın bir köpe... ...eresandır? Yeryüzünde acaiplikten b... ...açına mıdır?

Neden yazmazlar?.. Çünkü, içleri ... güvensizliği ile doludur. «Milet okumaz!» derler... Yâni, uçkur peşkir edebiyatları ve küfür pehlivanlıkları ile millî zevkimizi, milli kültürümüzü çiriş çanağına kendileri çevirirken, kabahati gene, kendilerinde değil, millette bulurlar.

Biz, aziz miletimizi iftiraya lâyık bulmayız.

VATANDAŞ gazetemiz Hak ülküsü ile doludur. Kanun çerçevesine sığınır. Vatana ... Millete güvenir. (VATANDAŞ, gazetesi; 11-5.1955).

«Sosyalist» in, 27 Mayıs'tan sonra ilk sayısında ise, çıkış gerekçesi 1967 başında şöyle özetlenir:

SOSYALİST KİMLERLE ÇIKIYOR!

Yeryüzünde en çok tartışılan bir sözcük varsa, o da Sosyalizm'dir. Denilebilir ki, Toplumda kaç türlü sosyal sınıf, zümre ve tabaka varsa, en az o kez çok sosyalizm anlayışı vardır. Dünyada Sosyalizmi bin yıl kökünden kazımaya and içmiş Alman faşizmi bile, kendisine: NA-Zİ, yâni NASYONAL - SOSYALİST adını taktı. Başka türlü tutanamayacağını biliyordu.

Sosyalizm, modern Toplumda o denli ağır basan bir gerçekliktir. «Zemâne alâmeti» olduğu için, hemen herkes ve her akım, az çok «SOSYALİST» kılığına girmedikçe ortaya çıkamıyor. Öyle olduğu için de, her «Sosyalistim» diyene sorulmalıdır:

(Devamı 8. sayfada)

Sosyalist
DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

GENÇLİK

Devrimci gençliğin bildirisi

Türkiye'nin, bağımsızlık ve gerçek demokrasi savaşındaki halkı yeni bir şehit daha verdi: Sivas'ın Zara'sından HÜSEYİN ASLANTAŞ.

10 Aralık 1970 Perşembe günü İstanbul Hukuk Fakültesinde toplanan binlerce devrimci ve onların devrimci örgütleri, şehit ana ve babaları Hüseyin Aslantaş'ın huzurunda şu andı içtiler:

«Emperyalizm ve onun yerli ortaklarının, gerici iktidarlarının ülkemizden kovulması için her birimiz yeni Hüseyin'ler, Taylan'lar, Battal'lar, Ganak fabrikalı Şerif'ler, Gıslaved fabrikalı Hüseyin'ler olmaya her zaman ve her yerde hazırız..»

Biz de, devrimci gençliğin ve asistanların devrimci örgütleri olarak tüm halkımıza şunu ilân ediyoruz:

Hüseyin arkadaşımız, yalnız gençliğin değil, tüm halkımızın, İstanbul'da Gıslaved'te, Adana'da Bossa'da direnen işçilerin, Nohutalan köylülerinin, ithalatçıların sömürüsüne ve Ortak Pazarın sillesine karşı direnen [illegible], komando zulmü altında inleyen Doğu halkının [illegible] tutulmayan vaadlerle sıkıntılar içinde sürünen me[illegible]rlarımızın ve öğretmenlerimizin şehididir!..

Birinci ve ikinci millî kurtuluş savaşımızın bağımsızlık meşalesini devrim şehitlerimiz bize bıraktılar... Bu meşale bugün yurdumuzun dört bucağında işçilerimiz, köylülerimiz, tüm ezilen halkımızın elinde yüksel mektedir.

Bağımsızlık ve demokrasi mücadelemizin bu sönmez ateşi, emperyalizm ve yerli ortaklarını, gerici iktidarlarını halk düşmanlarını, halka zulmedenleri yakacak ve yok edecektir!

Kahrolsun halkımızı kahreden emperyalizm ve yerli ortakları!

Kahrolsun halkımızın uyanmasını istemeyen halk düşmanı gericiler!

Yaşasın yiğit işçi sınıfı ve köylülerimiz!

Yaşasın tüm halkımızın kurtuluş savaşçıları!

Millî Gençlik (T.M.G.T.) — Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (DEV-GENÇ)
Üniversite Asistanları Sendikası (Ü.N.A.S.)

Devrimcilerde Başsız Develik

(Baştarafı 6'da)

gasını vuranlara evel ezel inanmış değiliz. Doğulu Kardeşlerimiz, en acıklı biçimlerde madde ve mânaca çok çekmiş insanlarımızdır. Populizm'in ütopyalarına kaymamak şartıyla, Doğudaki İlkel Sosyalizm kalıntılarının, Modern Proleterya Sosyalizmi açısından değerlendirilmemesi softalık olur.

Son Kongre olayları ve kişileri, Doğulu Arkadaşların Sendikacılardan çok daha olumlu ve hele sürekli bir oluşum ve gelişim içinde bulunduklarını gösteriyor. Onlar, başka oy dağınıklıkları önün de kaya bloku gibi birleşik kalmışlardır. Liderlerinden Kemal Burkay'ın açıklamaları, o gelişimin bilinç düzeyine yükseldiğini gösteriyor Yeni TİP Genel Başkam ve Yöneticileri için yapılan Doğulu karakteristiği ilginçtir.. Doğu değerlendirmesine göre:

1. BAŞKAN: «Behice Boran, toparlayıcı olmaktan çok itici oluyor.»

2. YÖNETİM: «Parti yönetiminde (Boran ekibi) nin MDD'cileri tasfiye kararı ha talıdır. TİP içindeki Demokratik tartışma ortamını yok edeceği kuşkusu uyanıyor.»

Bu iki nedenle, Doğu grupu: «Değerli bir Genel Yönetim Kurulu kurulması tekliflerini pek ciddiye almadığı» için, Merkez batağına dalmadığını saklamıyor. Doğru ise, Doğulular, Ekinci'ye, Kerametli Şıh Aybar'ın: «Katılmaym, Kongreden bir şey çıkmaz!» deyişine uymamışlardır...

Bütün bu kısa işaretler, Doğulu arkadaşların Sosyalizmi ne denli sorumlulukla omuzlarında taşıdıklarını kanıtlar. Bu insanlar bırakılır mı? Hikmet KIVILCIMLI

Solda Başsız Develik

(Baştarafı 1. sayfada)

dırılmaz yitirmiştir. Padişah - Sultanın yerine, Batıdan hazırlop «Avrupa metâı» bir Cromwel yahut Napolyon yahut Bismark tipinde «General - Sultan» ithal etmekle en büyük «İhtilâli» yaptığını sanmıştır, Ama, Hacıağanın kendisi (geçimi ve beyini) ezeli Osmanlı çağında yaşadığı için, «General» Başları bile hâlâ «Paşa - Sultan» olarak görmektedir..

Finans - Kapital türedi Beyefendiler zümresi, «Ebedi Şef» Mustafa Kemal Paşa öldüğü gün derin bir nefes almıştır. Ama, 2.ci Emperyalist Evren Savaşına «Başsız Deve» olarak girme cesaretini ve gücünü kendisinde bulamamıştır. O zaman «Millî Şef» adını takarak İsmet Paşayı Tahtsız, Taçsız Sultan ilân etmek zorunda kalmıştır. Savaş vartasını atlatır atlatmaz, «Marshall Yardım» lı «Truman Doktrini» nden başka bir kelle takmamaya cağını görmüştür.

Sol Başıbozukluğun Kökleri:

Türkiye'mizin o sıyrılınamaz «Sağ» yapısı içinde Türkiye'nin «Sol» yapısı nasıl olabilirdi? Türkiye'de Alaturka İstibdât gibi Alafranga İstibdât'a da ve bu her iki İstibdadın yaratığı olan politika Başsız - Develiğine de son verecek biricik Modern Sosyal Sınıf: İşçi Sınıfımızdır. En az elli yıllık Bilimcil Sosyalizm savaşının: çok alçak gönüllü, çok nankör deneyleri bunu aralıksızca ispatlamıştır. İşçi Sınıfımızın hareketi en az 40 yıl Başsız - Develiği egemen politika çevrelerine bağışlamıştır. Proleterya, her zaman kendi omuzları üstündeki başı ile düşünüp davranma çabasını önemsemiştir. (Devamı var)

Memleketimizden Manzaralar

Yazacak söz bulamadık

Adam kandırmak istemiyoruz

(Baştarafı 1'nci sayfada)

Sosyalizm Üstâdları ve CİA Plânı:

27 Mayıs'tan beri, egemen Politika sosyalizme resmen icâzet verdi. Babası hayırına mı?

Hayır. Öyle her köşe başında: İşçi Sınıfına allâmelik taslıyan, Proletarya Partisine şebeğin gerisi gibi surat kıvıran sürü sürü ısmarlama veya hazır «Sosyalistler» yahut «Devrimciler» türetip, onları birbirine düşürtmek, sonra karşılarına geçerek, tırnağına tüküre tüküre, onlarla alay etmek için bunu yaptı. İkinci Emperyalist Evren Savaşından sonra CİA, Türkiye'ye bu plânla Çokpartililiği soktu. 27 Mayıs'tan sonra Finans - Kapital o plânla ne kadar sosyalizm akımı var sa, hepsini, Aydınların başlarına boşalttı. Maksat, her köşe başında bir Sosyalizm derebeğiliği kurmak, dağınıklığı ebedileştirmekti.

Sosyalizm Tercümanlığına ve Bezirgânlığına Hacet Var mı?

Şimdi, sekiz on sosyalist kitabı, yarım yamalak Türkçeye çeviren, o çevirilerden aşırma beş on köktenci formülü Dergi, Gazete sayfalarına döktüren aydın: Sosyalizme «Maşrık'ı Âzâm» benim, diyebiliyor... Bu aydın okur - yazarlar, İşçi - Köylü içine girseler, boylarının ölçüsünü alacaklarını bilmezler mi? Bilemezler. Neden? Çünkü Aydın'dırlar. Aydın'ın dünyası kalemin üstünde döner. Hayatı kitap sayfalarında geçer. Kitap bir fetiştir. Kitabı çıkaran bir Tabu.

Kitap bize İşçi Sınıfının Özgüç ve Proletarya Partisinin Öncü olduğunda, aydınlık, inanç ve hareket getirmiyorsa, onu yazanın da, çevirenin de, basanın da canı cehenneme. Çünkü basan, Sosyalizmi akçeye çevirip yağlı kâr sağlayan kurnaz bezirgân durumuna düşebilir. Çeviren o bezirgâna çanak tutacağına, Hilton otelinde Garsonluğa gitsin. Sosyalizm tercümanlığı ve bezirgânlığı başka şeydir, Sosyalizm dövüşücülüğü başka şeydir.

Sosyalizm: Sınıflar Savaşının Düzeni ve Örgütü dür:

Sosyalizm, bir Kitap ve Lâf ebeliği değildir: bir kahirli Savaştır. Her Savaş: en azından Ordu ile olur Ordu denildi mi, onun ne bilimi, ne komutası: dün kökünden gelmiş, yahut bugün kitaptan fırlamış toylara çalım satma alanı değildir... Acı, gözyaşı, kan, çamur içinde adsız ve uzun çıraklığı göze alamayanlara, bütün Burjuva dans salonları, Spor ve Toto alanları, Diskotekler, Kafetaryalar mübarek olsun. Öylelerinin kuru kalabalığı ne İşçi Sınıfına, ne Proletarya Partisine hayır getirmez.

Olayın Mihenk Taşında Sosyalizm Değerlenir

Türkiye'nin genç aydın kuşağını bir yol daha uyarırız. Eski aydın kuşakların içine düşüp boğuldukları o sâde suya üstâdlık gerizinden sakınsınlar. Sakınmanın tek yolu; söylenen her sosyalistçe, hattâ «Marksistçe» sözü: OLAY'larla, yâni Dünya ve Türkiye Gerçekliği içinde değerlendirmektir. Ama tek başına o da yetmez Her değerlendirmeyi ancak Proletarya Partisinin savaş organları içinde adsız er gibi savaşmayı bilmek ve becermek ister.

Gelişigüzel bir «Al Allah delini, zapteyle kulunu!», «Tarihi Yaratan Kahraman» Delideryalı Sâhipzuhur peşinde Sosyalizm gevezeliği yeter. Üç buçuk ahbapçavuşlar «kurulu» nun kıvrattığı ağızdan dolma Dergi vb. yönünde Sosyalizm gevezelikleri yeter. Polis korkusunu Allah korkusundan üstün tutan «İşçi Sınıfı içinde Burjuva ajanları» nın su sızdırtmadıkları masonik bir Siyasî Parti örgütünde «Sosyalizm» gevezelikleri yeter!

Sözler'den hiç korkmayın. Herkesin ciğerini okumak için işine bakın. O zaman aldanma payı en azına iner. Kişi her zaman yanılabilir. İşçi Sınıfı içinde gerçek Proletaryn Partisi safında herkes erimelidir. İşçi Sınıfı Demir filizidir; Aydınlar Krom - Manganez filizidir. Bu iki filiz ayrı durdukça, ikisi de paslanır, çürür. Bu iki filiz: ORGANİK, yâni Proletarya Partisi ölçüsünde sentezle kaynaşırsa, paslanmaz Çelik Çekirdek doğar.

FABRİKA HABERLERİ

● Tarsus Basma Fabrikası'nın 656 işçisi halen direnmektedir. Adana bölgesindeki bütün DİSK'e bağlı işçiler, direnen işçi kardeşlerinin haklı mücadelelerini desteklemektedir.

● Ereğli Demir - Çelik tesislerinde çalışan 4200 işçi Metal - İş'e «Hayır!» diyor. Yıllardır işveren uydusu Metal - İş tarafından hakları işverene peşkeş çekilen Erdemir işçileri, bir bütün halinde DİSK üyesi Maden - İş sendikasına kaydolmuşlardır.

● Gemlik Sun'i İpek fabrikasında İşçiler 2 aydan beri yiğitçe direnmektedir.

● Ataş rafinerisindeki işçiler, oturma grevi yaparak işten atılan sendikalı arkadaşlarının işe alınmalarını sağlamışlardır.

● Ytong fabrikasında işçiler 9 günlük bir direnişten sonra, işten atılan 13 işçi arkadaşlarının işe alınmalarını işverene kabul ettirmişlerdir.

● Magirus Otobüs Fabrikasında 10 işçi tensikat gerekçesiyle işten atılmıştır. DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası, sivil polislerin asker tehdidini de öne sürerek işçileri sendikadan istifaya zorladıklarını açıklamıştır. Aslında bu olay, bir süreden beri uyanan işçilere uygulanan baskı ve yıldırma zincirinin bir halkasıdır.

Aynı şekil ve gerekçe ile İzmir'deki Elter Madeni Eşya Fabrikasında çalışan 90 işçiden 78'i işten çıkarılmıştır.

● Ankara'da Maks fabrikasında işçiler DİSK'e bağlı Maden - İş Sendikasına üye oldukları için, işveren önce işçileri bayram iznine yollamış, bayramdan sonra işçiler işbaşı yapmak için fabrika önüne geldiklerinde, kapıları kapalı bulmuşlardır. İşçiler halen direniş halindedir... Son zamanlarda toplu işçi çıkarmalar, işverenlerin resmi siyaseti haline gelmeye başlamıştır. Bundan gayeleri, işçi sınıfını yıldırmaktır.

KÖYLÜMÜZ

● Tire'nin Yenioba köylülerinin 1940'da başlayan toprak dâvası 1970'de hâlen sürmektedir.

Sözü geçen topraklar, 1937'de devlet tarafından kurutulan 2000 dönümlük hazine toprağıdır. Toprakların kurutulduğu sene, Yenioba köylüleri burayı kendi aralarında paylaşmışlar, üç yıl ekip biçmişlerdir. İşin buraya kadarı normal. Ama 1940 yılı sonlarında o civarın ağası topraklara el koyunca köylülerle ağa arasında uzun zaman süren bir mücadele başlamış, işe karışan jandarma dipçiği, baskı, dayak neticesi topraklar ağaya geçmiştir. Köylüler bir müddet ağanın yarıcısı olarak çalışmışlar, 1946 da ise ağa topraklara tamamen el koymuştur. Bunun üzerine bu çok verimli topraklar 25 yıl boş kalmıştır.

Yirmi gün önce durumu tespit için köye giden kadastro memurları çalışmalara başlayınca, ağa toprakları bir uçtan sürdürmeye girişmiş, bunun üzerine de köylüler toprakları işgâl etmişlerdir. Fakat işe gene jandarma ve kaymakamlık karışmıştır. Mücadele halen sürmektedir.

Çukurova olayları

(Baştarafı 3'de)

la gelişen işçi sınıfımızın mücadelesini bastırmak, direnişlerini kırmak için Finans - Kapital; CİA ajanı gangster sendikacıların ve bir kısım yöneticilerin parayla tuttukları fedaileri ve menfaat çetelerini işçilerin üzerine saldırttı. Bundan amaç polisin saldırısını meşrulaştıracak bir zemin hazırlamaktı. Olay bir işçi çatışması gibi gösterildi. Adana Valisi Ali Rıza Aydos'un emriyle güvenlik kuvvetleri sözde çatışmayı önlemek maksadıyla (!) dozerlerle harekete geçti. İşçilerin üzerine bombalar ve silâhlarla hücum edildi. On beşi ağır olmak üzere yüzlerce işçi yaralandı. Bir işçi kardeşimizin kurşun sağ yanağından girip sol yanağından çıktı.

İşçi sınıfımız ve halkımız üzerindeki baskı ve terör pek uzun süremeyecektir. Adana bölgesi büyük olaylara gebedir. Hem işçiler, hem devrimciler, hem de DİSK yöneticileri durumu ve olayları iyi değerlendirmelidirler.

Yakın geçmişten İz:

(Baştarafı 7'de)

«— Sen hangi sınıfın, hangi küme insanın, ne çeşit sosyalistisin?»

Bunu herkes, önce kendi kendisine, sonra öteki «Sosyalistim» diyenlere açıkça soramıyorsa, ya sosyalizmin ne olduğunu bilmiyor, yahut bilmek istemiyordur.

Sosyalist gazetesi, sosyalizmin ne olduğunu içtenlikle bilmek ve bildirmek isteyenlerce, bilmek ve bildirmek isteyenler için çıkıyor.

Sosyalizmin İnkârının İnkârı:

Türkiye'de Sosyalizm kırk yıl yasak edildi. Kırk yıl Türkiye modern Toplum olmak istedi. Ne o yasak, ne bu istek başarı kazandı. Çünkü, modern Toplumun en hızlı düşünce ve davranışı Sosyalizmdi. Onu ağzına alan suçlanıyor, lânetleniyordu.

1960 yılı, «İnkârın İnkârına» varıldı. 27 Mayıs Anayasası Türkiye'nin bir «SOSYAL» Cumhuriyet olduğunu sicilledi... Bunun üzerine «Altına hücum» başladı... Azıcık siyasetle ilgilenen herkes kendi kendisini ve benzerini «SOSYALİST» saydı. Hapishaneden çıkanların ilk hürriyet sarhoşluğunu andırıyordu bu.

Şimdi kalkıp, güzel güzel «Sosyalistim» diyene. «Nasıl sosyalistsin?» sorusunu açmanın sevimsiz ve nankör iş olduğunu biliyoruz. SOSYALİST'i çıkaranlar, sosyalizmin nimetine, şöhretine, servetine hiç bir zaman kapılmamıştır... Sosyalizm uğrunda her külfete. lânete, sefalete ise, evel ezel katlanmıştır.

Onun için «İŞ» «BAŞA» düşünce görevden kaçınılmamıştır. Bunu bilmeyen «Dost» varsa, düşmanlara sorsun. (SOSYALİST, sayı 1, 20 Ocak 1967).